

๑๖๗

4 ฟ้าไม่สูง
ความสูง
มักเต็มไปด้วย
อุปสรรค

จื้อจื้อ 吱吱 เขียน หยกน้ำแข็ง แปล
Reine_Beammer วาด

๑๕๗

หนทางไปสู่ความสุข มักเต็มไปด้วยอุปสรรค

好事多磨

4

จ๊อจ๊อ 吱吱

เขี่ยน

หยกน้ำแข็ง

แป

๑๕๑๔ คือรากริษาสัสดิ

หนทางไปสู่ความสุขมักเต็มไปด้วยอุปสรรค 4
好事多磨

อริณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บัญธูณ

Published originally under the title of «好事多磨» «Hao Shi Duo Mo»
Author @ 吱吱 Zi Zi
Thai edition rights under license granted by 上海玄霆娱乐信息科技有限公司
(Shanghai Xuánting Entertainment Information Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7631-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมมติ • บรรณาธิการ อารยา จันทา
บรรณาธิการต้นฉบับ กันตกนิษฐ์ บุหลันพฤษณ์, หนึ่งธิดา กังวาลนิธิพงศ์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ สุภาวดี สุขสมัย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ
ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรมภักษ์, ศุภิสรา เล็กเลิศ • พิสูจน์อักษร สีน้าเงิน, ปรีณดา สร้อยคำ
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรตน์ รูปสุบ, สิริธร จิวโสม, บุรสร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน หนังสือไปสู่ความสุขมักเต็มไปด้วย
อุปสรรค 4 ก็ได้มาอยู่ในมือทุกท่านเรียบร้อยแล้วนะคะ ส่วนเล่ม 5
ซึ่งเป็นเล่มจบ จะไม่ทำให้คุณผู้อ่านต้องรอนานแน่นอนค่ะ

สำหรับเล่ม 3 ‘เล่นมุขชิง’ ตัดสินใจเลิกกับสามีที่มารดาเลือกให้
และตั้งปณิธานว่าจะไม่สนใจเรื่องความรักอีก ทว่ากลับไม่เป็นอย่างนั้น
นะลิละ เพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเล่ม 4 ทำให้นางเอกของเราารู้สึกว่า
ชายหนุ่มคนนี้นี่แหละที่นางจะแต่งงานด้วย!

แต่เหตุการณ์อะไรที่ทำให้เล่นมุขชิงเปลี่ยนใจ แล้วความรักของนาง
ครั้งนี้จะสมหวังหรือไม่ เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านค้นหาคำตอบ และช่วยกัน
ลุ้นความสัมพันธ์ของพวกเขาในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

อรุณ

เส้นมูซังชะจิก

‘เพื่อเจ้า เขาต้องถูกคนตั้งไม่รู้เท่าไรหิวระเเยะ
ทำให้เขาต้องอับอายขายหน้า...’

คำพูดประโยคนี้หมายความว่าอย่างไร

คู่สามีภรรยาสกุลเขียว

โรงเตี๊ยมเหลียนเซิง ถนนจินไถ เป็นโรงเตี๊ยมขนาดเล็กที่ไม่สะอาดตา ด้านหน้าโรงเตี๊ยมแสงค่อนข้างน้อย ทำให้ผู้คนและข้าวของภายในดูหม่นทึบ

ชายชราผมขาวคนหนึ่งนั่งอยู่หน้าโต๊ะรับลูกค้า กำลังพูดคุยกับเด็กที่แต่งกายเป็นเสี่ยวเออร์คนหนึ่งด้วยท่าที่เบือนหน้า

พอเห็นเสี่ยวเซว้เข้ามา ชายชราก็หันกลับมาส่งยิ้มทักทาย “เสี่ยวเซว้กลับมาแล้วรี” เขาสั่งเสี่ยวเออร์ “รีบพาเสี่ยวเซว้ไปสิ”

เสี่ยวเซว้แสดงท่าทีนอบน้อมต่อชายชรามาก นางยิ้มพลงยอตัวตอบรับคำ “ท่านผู้ดูแลหุ”

ผู้ดูแลหุค้อมศีรษะให้นางอย่างสุภาพ แต่สายตากลับมองเล่นมุขชิงกับบ่าวที่อยู่ข้างกาย

เล่นมุขชิงมีมาดสง่างามดุจต้นสน นางค้อมศีรษะให้ผู้ดูแลหุเล็กน้อย เขาก็ยิ้มและค้อมศีรษะตอบ

เสี่ยวเออร์วิ่งออกจากโต๊ะรับลูกค้าอย่างรวดเร็ว “เสี่ยวเซว้ เชิญตามเข้ามาขอรับ”

ญเสี่ยวเซวี่รับคำแล้วเดินตามเสี่ยวเอ๋อร์ไปโดยมีเส้นมูซิงเดินตามอย่างใจเย็น

โรงเตี๊ยมเล็ก ๆ ที่มองจากข้างนอกเข้ามาแล้วดูไม่มีอะไรเลยนี้ เมื่อเดินเข้าไปข้างในเหมือนกับหลุดเข้าไปในอีกโลกหนึ่ง มีศาลา หอสูง ระเบียงทางเดินคดเคี้ยว หูหราวลังการ ไม่เหมือนโรงเตี๊ยม แต่เหมือนสวนดอกไม้หลังเรือนคหบดีสักแห่ง

นายหญิงใหญ่พักอยู่ในเรือนที่แวดล้อมไปด้วยต้นไม้เขียวขจีด้านตะวันออก เมื่อเสี่ยวเอ๋อร์พาพวกนางมาถึงประตูแล้วก็ทำความเคารพก่อนเดินจากไป

ญเสี่ยวเซวี่ก้าวออกไปเคาะประตู

มีมามาอายุสี่สิบกว่าปีคนหนึ่งมาเปิดประตูรับ สีน้าท่าทางของนางค่อนข้างเข้มงวด เมื่อเห็นญเสี่ยวเซวี่ก็เพียงพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “กลับมาแล้วหรือ” แต่พอเห็นเส้นมูซิงที่อยู่หลังญเสี่ยวเซวี่ก็ชะงักไป

ญเสี่ยวเซวี่รีบบอกด้วยน้ำเสียงนอบน้อม “อู๋มามา ท่านนี่คือนายหญิงน้อยสกุลเสิ่นเจ้าค่ะ”

อู๋มามาคนนั้นได้ยืนแล้วก็มียืนหน้าตื่นตระหนกขึ้นมาจาง ๆ รีบเปิดประตูทั้งสองบานออก น้ำเสียงค่อนข้างลนลาน “ไม่ทราบว่าจะสำคัญจะมาเยือน เสียมารยาทแล้ว”

สุภาพกันมากเกินไปหรือไม่ เส้นมูซิงพึมพำในใจ แต่บนใบหน้ายังคงมีรอยยิ้ม “มามา ข้ามามากะทันหัน ต้องขอรบกวนแล้ว”

“นายหญิงน้อยอย่าพูดเช่นนั้นสิเจ้าค่ะ” อู๋มามาทำความเคารพเส้นมูซิง สีน้าท่าทางทำอะไรไม่ถูกเล็กน้อย

สาวใช้รุ่นเยาว์ที่อยู่ข้าง ๆ วิ่งเข้าไปด้านใน ในขณะที่อู๋มามาเดินเข้าไปด้านในพร้อมเส้นมูซิงด้วยอาการพิโนบพิเทา

พวกนางเพิ่งจะเดินมาถึงเชิงบันได ม่านของเรือนหลักก็เปิดออก

นายหญิงใหญ่พาสาวใช้ใหม่งามอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปดปีสองคน
เดินออกมา

แม้จะยังอยู่ไกลกัน แต่นายหญิงใหญ่กลับซิงส่งยิ้มยินดีมาให้
เล่นมุขชิงก่อน “เหตุไฉนนายหญิงน้อยจึงมากะทันหัน น่าจะให้คนมาบอก
ก่อน ข้าจะได้เตรียมต้อนรับ”

เล่นมุขชิงรู้สึกละอายใจกับการได้รับการปฏิบัติอย่างสุภาพจาก
ผู้อาวุโสเช่นนี้ นางยอบกายทำความเคารพนายหญิงใหญ่ “เข้ามาอย่าง
กะทันหัน คงต้องขอรบกวน”

“รบกวนอะไรกัน” นายหญิงใหญ่รีบเข้ามาจูงมือนาง “สารทพยัคฆ์¹
อากาศร้อนจัด รีบเข้าไปในเรือนช้าก่อน ในเรือนเย็นสบายกว่า”

เล่นมุขชิงปล่อยให้นายหญิงใหญ่จูงมือไปอย่างว่าง่าย ทั้งคู่เดิน
เคียงกันเข้าไปด้านใน

เรือนหลักมีสามห้อง ภายในห้องโถงมีบุรุษอายุราวสามสิบปีเศษ
สองคนยืนอยู่ เมื่อเห็นเล่นมุขชิงเดินเข้ามา ทั้งคู่ก็ยิ้มต้อนรับให้

นายหญิงใหญ่ชี้ไปที่บุรุษสองคนนั้น “สองคนนี้เป็นผู้ดูแลของข้า
คนตัวสูงหน่อยสกุลลือ ส่วนอีกคนสกุลหวัง”

ลงว่าได้รับการแนะนำเช่นนี้ เล่นมุขชิงย่อมต้องกล่าวคำทักทาย
อย่างมีมารยาท “ผู้ดูแลลือ ผู้ดูแลหวัง”

ทั้งคู่ไม่กล้าเงยหน้า เพียงย้าคำตอบว่า “ไม่กล้า”

นายหญิงใหญ่กล่าวกับผู้ดูแลทั้งสองคน “เรื่องนี้ก็ให้สรุปตามนี้
ข้าจะยังไม่ไปจากเมืองหลวงชั่วคราว หากพวกท่านไม่สะดวกก็แจ้งไปที่
นายท่านใหญ่ ให้เขาจัดการเอง”

¹อุปมาว่าอุณหภูมิสูงในฤดูใบไม้ร่วงนั้นดูร้ายเหมือนเสือ หมายถึง สภาพอากาศ
ที่สูงกว่า 35 องศาเซลเซียส มักเกิดขึ้นระหว่างเดือนสิงหาคมถึงกันยายน

ทั้งสองนอบน้อมรับคำว่า “ขอรับ” แล้วค้อมศีรษะทยอยเดินกันออกไป

เส้นมุซิงแปลกใจมากที่ดูเหมือนบิดาของเซียวซ่าจะไม่ได้มาด้วย บุตรชายเกิดเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้ เขายังไม่มาอีกหรือ

คล้ายกับว่านายหญิงใหญ่จะดูออกว่านางตื่นตกใจเรื่องอะไร จึงจูงมือเส้นมุซิงไปที่ห้องนอนปีกตะวันออกพลางอธิบาย “เราสองคนต่างยุ่งมาก ตอนที่ซ่าเออร์เกิดเรื่อง นายท่านใหญ่เคยมาแล้ว แต่แทนที่จะต้องมาเฝ้าคอยกันสองคน ไม่สู้ให้คอยอยู่คนเดียวดีกว่า เพราะในเรือนมีเรื่องมากมายที่กำลังรอการตัดสินใจ”

เส้นมุซิงอดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้

สำหรับนายหญิงใหญ่ เซียวซ่าเป็นบุตรชายโตน แต่สำหรับนายท่านใหญ่ผู้เป็นบิดา เขาเป็นเพียงบุตรชายคนหนึ่ง ความรู้สึกย่อมแตกต่างกัน...แต่บิดามารดาในนามของเซียวซ่าเล่า พวกเขาไม่ห่วงสักนิดเลยหรือ

ระหว่างที่เส้นมุซิงกำลังคิดวนวาย ทั้งสองคนก็เดินมานั่งบนเตียงเตาหลังใหญ่ติดหน้าต่าง สาวใช้สองคนที่ออกไปต้อนรับนางพร้อมกับนายหญิงใหญ่นำน้ำชากับขนมมาให้

นายหญิงใหญ่ชี้ไปทางสาวใช้ที่สวมเสื้อปีเจียตัวยาวสีแดงเหลืองเงินคนหนึ่ง “คนนี่คืออวี๋จัน” แล้วชี้ไปที่สาวใช้ที่สวมเสื้อปีเจียตัวยาวสีเขียวเม็ดถั่ว “คนนี่คืออันซิง”

เส้นมุซิงรู้ว่าสาวใช้สองคนนี้เป็นสาวใช้ประจำตัวผู้เก่งกาจของนายหญิงใหญ่จึงหันไปผงกศีรษะให้อึงเฟินที่อยู่ด้านข้าง อึงเฟินรีบหยิบถุงเงินสองใบส่งให้ทั้งคู่

เส้นมุซิงยิ้ม “ของเล่นเล็กๆ น้อยๆ”

ทั้งสองคนรับมาและทำความเคารพเส้นมุซิง

อิงเฟินรับกล่องเคลือบสีแดงวาดลายเส้นสีทองสองสามใบมาจากมือของสาวใช้รุ่นเยาว์ที่อยู่ด้านหลังมาส่งให้ทั้งคู่อีก “ของกินเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำกันเองในเรือน นายหญิงน้อยตั้งใจเอามาให้ นายหญิงใหญ่ลองชิม”

อวีจางกับอิ่นซึ่งรีบมารับไป

“เจ้าเกรงใจเกินไป อุตุสำหรับเอาของกินมาให้ข้าด้วย” นายหญิงใหญ่มองเล่นมุขชิงยิ้มๆ ท่าทางดีใจมาก

“เพราะรีบร้อนมาจึงมีแต่ของกินเล่นที่ทำกันเองในเรือน”

“เจ้าอุตุสำหรับเป็นห่วงข้า แค่นี้ข้าก็ดีใจแล้ว” สายตาที่นายหญิงใหญ่มองเล่นมุขชิงเป็นประกาย ท่าทางพอใจอย่างยิ่ง

เล่นมุขชิงอดเหงื่อตกไม่ได้ เพราะคงไม่สามารถพูดออกไปได้ว่าตนเป็นห่วงอีกฝ่าย...

ไม่ค่อยให้เล่นมุขชิงตอบ นายหญิงใหญ่ก็ขึ้นไปทักอิงเฟิน “คนนี่ข้ารู้จักชื่ออิงเฟิน...” แล้วขึ้นไปทักหมิงเสี “คนนี่ชื่ออะไร หน้าตาคุ้นมาก” ท่าทางยินดีเชื่อมสัมพันธ์เต็มที่

เล่นมุขชิงลอบถอนหายใจอยู่ในอก ก่อนให้พวกอิงเฟินกับหมิงเสีก้าวออกมาทำความเคารพนายหญิงใหญ่

นายหญิงใหญ่พิจารณาพวกสาวใช้อย่างละเอียดแล้วยิ้ม “ช่างกายนายหญิงน้อยมีแต่คนเฉลียวฉลาดคล่องแคล่วทั้งสิ้น”

เล่นมุขชิงไม่อยากให้ผู้อื่นดูแคลนคนของตนจึงขึ้นไปทักอิงเฟิน “นางดูเลขา้มาตั้งแต่เล็ก ตอนที่เมืองหลวงถูกปิดล้อม นางก็อยู่เป็นเพื่อนข้าที่เมืองหลวง” แล้วขึ้นไปทักหมิงเสี “ตอนที่คนในเรือนข้าลี้ภัยไปเจียงหนานระหว่างทางล้วนได้นางช่วยดูแล ทำให้การเดินทางราบรื่น...”

นายหญิงใหญ่ฟังแล้วเอาแต่ผงกศีรษะ อวีจางเดินไปหยิบถุงเงินมาตกรางวัลให้แก่คนที่มากับเล่นมุขชิง

พวกสาวใช้เห็นสาวใช้ข้างกายนายหญิงใหญ่ใจกว้างเช่นนั้นก็ไม่ให้

เสียหน้า รับเงินมาด้วยท่าทีสำรวมพร้อมกล่าวขอบคุณ จากนั้นจึงไปยืนสงบนิ่งอยู่ข้างกายเส้นมูซิง

นายหญิงใหญ่สั่งอวีจัน “พาพวกพี่สาวที่อยู่ข้างกายนายหญิงน้อยกับเสี่ยวเซวไปต้อนน้ำชาก่อน”

เส้นมูซิงมีเรื่องจะคุยกับนายหญิงใหญ่เหมือนกันจึงผกศึระะอิงเฟินกับหมิงเสยจึงพาคนตามอวีจันออกไป

อูเสี่ยวเซวเดินตามไปเป็นคนสุดท้าย ก่อนออกจากประตู นางปรายตามองเส้นมูซิงอย่างไม่สบายใจแวบหนึ่ง

นายหญิงใหญ่ซ่อนสายตาไปมองที่ประตูทันที ปรายตามคมปลาบเส้นมูซิงเห็นแล้วนึกกลัวอยู่ในใจ...แววตาเฉียบคมนี้ต่างหากจึงจะเป็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนายหญิงใหญ่

ระหว่างที่หญิงสาวกำลังคิด นายหญิงใหญ่ก็หันมาส่งยิ้มให้อย่างสนิทสนม “นายหญิงน้อยรีบร้อนมาหาข้าเช่นนี้ แสดงว่าต้องมีเรื่องอะไรใช่หรือไม่”

น้ำเสียงฟังดูสงบนิ่ง แต่มือที่ประสานกันแน่นของนายหญิงใหญ่แสดงให้เห็นถึงความกังวลของนาง

เส้นมูซิงรีบถ่ายทอดคำพูดของเส้นเงินให้นางฟัง “...ท่านพอบอกว่าสามารถช่วยส่งจดหมายไปได้ไหม เพื่อว่านายหญิงใหญ่มีสิ่งใดอยากบอกกับคุณชายเซียว”

นายหญิงใหญ่ได้ยินแล้วนั่งลงไปพักใหญ่ ดวงตาฉายแววอ่อนใจ นางดึงมือเส้นมูซิง “แสดงว่าราชสำนักจะรับส่งเต็กกลับมา ใช่หรือไม่”

เส้นมูซิงไม่สะดวกที่จะตอบคำถามนี้ ทำได้เพียงปลอบใจอีกฝ่าย “สามารถส่งคนไปได้เท่ากับเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีเจ้าค่ะ”

นายหญิงใหญ่ผกศึระะรัวๆ “โพธิสัตว์คุ้มครองแท้ๆ”

เห็นสีหน้านายหญิงใหญ่คลายกังวลลง เส้นมูซิงก็โล่งใจ จึงยิ้ม

พลางกล่าวว่า “ข้าจะช่วยฝนหมึก หากท่านมีสิ่งใดอยากบอกคุณชาย
เชียว...” พุดออกไปแล้วเส้นมูซิงก็รู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมาะสมจึงเปลี่ยนคำ
“หรือไม่ ข้าจะให้วัวจามมาปรนนิบัติท่านแทน ดีหรือไม่”

ไม่ค่อยให้เส้นมูซิงพูดจบ นายหญิงใหญ่ก็สั่นศีรษะ “ไม่จำเป็น”

นางคงไม่ยากให้พวกอ้วจามรู้เนื้อหากระมัง เส้นมูซิงแสดงสีหน้า
ว่าเข้าใจดีพลางผงกศีรษะ “เช่นนั้นข้าจะฝนหมึกให้ท่านเองเจ้าคะ”

ทว่านายหญิงใหญ่กลับยังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม มองเส้นมูซิงอยู่นาน
กว่าจะพูดเสียงเบา “นายหญิงน้อย แม้ข้าจะอ่านหนังสือออก แต่เขียน
หนังสือไม่ได้ ไม่เช่นนั้นข้าพูดแล้วเจ้าเขียน ได้หรือไม่”

เส้นมูซิงตกตะลึง

กระดาดห่อวีป่าน² สีขาวสะอาดเนื้อเหนียว พูกันหุบ³ ด้ามพูกันเป็นไม้ไผ่
นางสนม ปลายแหลม ขนเรียบ หัวกลมสวยแข็งแรง หมึกเป็นหมึก
ควันสนชั้นดี จามฝนหมึกเป็นรูปสระน้ำทรงกลมราคาแพง...

เส้นมูซิงมองของพวกนี้แล้วนึกครวญอยู่ในใจ เนื่องจากคนที่ต้อง
ฝนหมึกคือเจิ้งซื่อ มารดาแท้ๆ ของเชียวซ่า นายหญิงใหญ่แห่งสกุลเชียว

“เมื่อวัวจามกับอั้งชิงจะคอยรับใช้อยู่ข้างกาย แต่กันพวกนางออกไป
จะดีกว่า” นายหญิงใหญ่ใช้มือข้างหนึ่งจับแขนเสื้อ ส่วนอีกมือฝนหมึกซ้ำๆ
“เรื่องบางอย่าง ข้าพูดไป พวกนางก็ไม่เข้าใจ...ลำพังแค่นายหญิงน้อย
ช่วยข้าเขียนจดหมายฉบับนี้ ข้าก็ซาบซึ้งใจอย่างที่สุดแล้ว”

เส้นมูซิงผินยั้ม นึกถึงสายตาวาววอนของนายหญิงใหญ่เมื่อครู่

² กระดาดโบราณที่มีชื่อเสียง สามารถดูดซับน้ำได้และมีเนื้อแน่นละเอียดสีขาว

³ ในสมัยราชวงศ์หยวนมีพูกันจากเมืองหูโจวที่มีชื่อเสียงระบือไปทั่วแผ่นดิน เรียกว่า
พูกัน‘หุบ’ มีคุณสมบัติปลายแหลม ขนเรียบ หัวกลมสวย และแข็งแรง โดยใช้ขนแกะ
กระดาด อีเห็น มาประดิษฐ์อย่างประณีตถึงสิบเจ็ดขั้นตอน

เป็นเพราะเขี้ยวซ่ากระมัง...เพราะนางชอบเขา ถึงได้ทำใจกว้างกับคนในครอบครัวของเขามากกว่าคนทั่วไป

“นายหญิงใหญ่อยากบอกสิ่งใดหรือเจ้าคะ” เส้นมู่ซิงพูดเสียงเบาในน้ำเสียงเจือกระแสดนใจอยู่โดยไม่รู้ตัว

นายหญิงใหญ่ได้ยินแล้วยิ้มเล็กน้อย “ข้าก็ไม่ว่าจะเขียนอะไร...”

เส้นมู่ซิงตะลึงงัน

นายหญิงใหญ่มองนางแล้วหัวเราะ “ตอนที่บิดาข้าจากโลกนี้ไป ข้าอายุสิบสี่ สิ่งที่บิดาทิ้งไว้ให้ข้ากับมารดา และน้องชายที่ยังเล็กอยู่สี่คน มีเรือเดินทะเลใหญ่ยี่สิบลำกับพวกญาติพี่น้องที่คอยจับจ้องเป็นพยัคฆ์ฝูงใหญ่ ข้าเป็นบุตรสาวคนโต บิดาจึงเลี้ยงดูเหมือนเป็นบุตรชายมาตั้งแต่เล็ก ข้านำเงินไปขอยกเลิกสัญญาหมั้นกับคู่นั้น จากนั้นก็อยู่กับครอบครัวเพื่อสืบทอดกิจการของบิดา ต่อมาเมื่อเหล่าน้องชายเติบโตใหญ่ แต่ละคนก็แต่งภรรยาให้กำเนิดบุตร กลายเป็นคนสำคัญในแวดวงการค้า ทว่าไม่ว่าคนนอกหรือคนในพูดถึงบ้านสิบสามของสกุลเจิ้ง ล้วนทำได้เพียงเจิ้งเยว่เหนียงคนเดียว ไม่รู้ว่ามีพวกน้องๆ อย่างเจิ้งเยว่เสียนกับเจิ้งเยว่จาง...”

เล่ามาถึงตรงนี้สีหน้าของนางพลันมีรอยยิ้มอบอุ่น “ระหว่างที่ข้ากำลังคิดว่าจะถอนตัวออกจากสกุลเจิ้ง พวกน้องๆ กลับไม่ยอมประการแรก เพราะรู้สึกว่าการมีข้าอยู่ทำให้พวกเขาสามารถชี้แจงได้ประการสองคือเกรงว่าผู้คนจะติฉินนินทาว่าพ่อเติบโตใหญ่ก็ไล่พี่สาวออกจากเรือน ประการที่สามคือ พวกเขาต่างรู้สึกผิดต่อข้า...เนื่องจากเวลานั้นข้าอายุได้ยี่สิบแปดปีแล้ว”

อายุยี่สิบแปดปี ถ้าอยู่ในยุคปัจจุบันย่อมต้องเริ่มคิดเรื่องแต่งงานเช่นกัน แล้วนี่ยังอยู่ในยุคโบราณ...หากนางแต่งงานเร็วกว่านี้เกรงว่าคงได้อุ้มหลานแล้ว ทว่าการที่นายหญิงใหญ่เล่าเรื่องนี้ให้นางฟัง แสดงว่า จะต้องมียะไรบางอย่าง

นายหญิงใหญ่มองเห็นมุขมั้งแล้วยิ้มอย่างมีความหมายมากขึ้น “ข้าคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดสำหรับทั้งสองฝ่ายคือ ข้าต้องเป็นฝ่ายประสงค์ที่จะแต่งงานเอง ดังนั้นตอนที่นายท่านผู้เฒ่ามาสู่ขอ แม่พวกน้อง ๆ ของข้าจะไม่เห็นด้วย แต่ข้ายังคงตอบตกลง”

เหตุใดจึงไม่ปฏิเสธ เลื่อนมุขมั้งแสดงสีหน้าแปลกใจไม่ได้

“เวลานั้นข้างกายนายท่านใหญ่มีสาวใช้ห้องข้างชื่อนางชีว และมีบุตรชายคนโตคือเชียวเจิงแล้ว”

เลื่อนมุขมั้งตั้งท่าจะพูด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร

เมื่อนายหญิงใหญ่เห็นเช่นนั้น แววตาก็เปลี่ยนไป นางยิ้มพรางกล่าวว่า “ตอนแรกข้าไม่ได้ตอบรับ ตอนที่นายท่านใหญ่ได้ยินว่านายท่านผู้เฒ่าอยากให้เราแต่งงานเป็นภรรยา เขาตั้งใจเดินทางมาหาข้าจากเมืองหลินเจิงเพื่อเจรจาเงื่อนไข”

เลื่อนมุขมั้งตกใจจนอ้าปากค้าง

ดวงตาของนายหญิงใหญ่ฉายแววขมขื่นจางๆ “เขาวิ่งจากเมืองหลินเจิงไปที่จินโจว บอกว่านางชีวคือสตรีในดวงใจของเขา เสียตายที่ชาติกำเนิดต่ำต้อย ครอบครัวจึงไม่ยอมให้เราแต่งงานเป็นภรรยา หากข้ารับปากว่าภายหลังจะยอมให้เขารับนางชีวเป็นอนุ เขาจะสนับสนุนให้นายท่านผู้เฒ่ามอบสิทธิในการจัดการกิจการของสกุลเชียวแก่ข้า ข้ายังพูดอีกว่า จะไม่ให้นางชีวเข้าประตูใหญ่เรือนสกุลเชียวตลอดกาล บุตรที่นางให้กำเนิดไม่มีวันได้เข้าทะเบียนสกุลเชียว”

แต่ภายหลังเชียวเจิงกลับได้คืนสู่สกุลเชียว...แม่ไม่สามารถนับพี่เรียงน้อง แต่สามารถอาศัยความเป็นบุตรของอนุเข้าไปอยู่ในทะเบียนตระกูล

เลื่อนมุขมั้งมองนายหญิงใหญ่ด้วยแววตาสงสารเห็นใจ แต่ที่มีมากยิ่งขึ้นก็คือความเจ็บปวด...

ในขณะที่แวตาทองนายหญิงใหญ่ที่มองเห็นมุขกลับเปลี่ยนเป็น
อ่อนโยนดั่งแสงจันทร์

“ยามนั้นข้าอายุยังน้อย กับคนในครอบครัวคือคำไหนคำนั้น พวก
ญาติๆ เห็นกิจการการค้าของข้าใหญ่โตเจริญรุ่งเรืองขึ้นทุกวัน ย่อมมี
เรื่องให้ไม่พอใจ แต่ต้องอดทนยอมอ่อนข้อให้สามส่วน เป็นเพราะ
ความสามารถในการสร้างรายได้ของข้า ที่นายท่านผู้เฒ่าต้องการให้ข้า
เป็นสะใภ้ใหญ่สกุลเขียว ไม่ใช่เพราะความสามารถในการหาเงินของข้า
หรอกหรือ ข้าเห็นว่านายท่านใหญ่พูดจาประพดิตนเป็นสุภาพบุรุษและ
มีน้ำใจ จึงคิดว่าแทนที่จะแต่งงานกับผู้อื่นที่ไม่รู้จักมิหลัง ไม่สู้แต่งกับเขา
ดีกว่า จะได้สิทธิ์ในการทำการค้าของสกุลเขียว แม้จะเป็นการตัดชุดวิวาห์
ให้คนอื่น แต่ถ้าภายหลังข้ามีบุตรชายและเขาสามารถขึ้นมาเป็นผู้นำตระกูล
เงินนี้ย่อมต้องเป็นของข้าไม่ใช่หรือ”

“ด้วยเหตุนี้ท่านจึงยินกรานจะแต่งงานหรือเจ้าคะ” เลื่อนมุขชิงอด
ปากมากสักหนึ่งประโยคไม่ได้

นายหญิงใหญ่มีสีหน้าลังเล ปากชมพูขมิบอยู่นาน แต่ก็พูดไม่ออก
เลื่อนมุขถอนหายใจ เนื่องจากดูสถานการณ์ตอนนี้ก็พอจะรู้ว่า
หลังจากนายหญิงใหญ่แต่งเข้าสกุลเขียวแล้ว ทุกอย่างไม่ได้เป็นไปอย่างที่
นางปรารถนา

“ไม่ๆ” นายหญิงใหญ่เห็นเลื่อนมุขยืนหัวคิ้วก็รีบอธิบาย
“นายท่านใหญ่ไม่ได้ผิดคำพูด ภายหลังเกิดเรื่องขึ้นมากมาย...ทำให้
พวกเราเสียปากเสียกันจนมาถึงขั้นนี้”

เลื่อนมุขตกใจและงงัน นายหญิงใหญ่กำลังพูดแทนสามีของตน
หรือ

“ตอนที่ข้าเข้ารับช่วงกิจการสกุลเขียวใหม่ๆ คิดแต่จะทุ่มเททำ
การค้าให้ดีเพื่อไม่ให้ท่านผู้เฒ่าคิดว่าข้าไม่ได้เก่งกาจสมชื่อ...เราจึงเป็น

คู่สามีภรรยาที่ไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกัน แต่งงานกันมาสามปีแล้วยังไม่มีลูก...
 กว่าจะมีครรภ์ได้ก็ไม่ง่าย ช่วงก่อนคลอดสองเดือน จู่ๆ นายท่านใหญ่ก็
 ออกไปข้างนอก ทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่าเขามีลูกกับทางนั้นอีกคนหนึ่ง...ก่อนหน้านี้
 ข้าอยู่ไม่ติดเรือนจึงไม่รู้เรื่องภายในเรือน จนช่วงอยู่เดือนหลังคลอดบุตร
 ถึงเพิ่งรู้ว่า ที่แท้เขามีปากเสียงกับคนในครอบครัวเพื่อฉ้อฉล นายท่าน
 ผู้เฒ่าไล่เขาออกจากเรือน นายท่านใหญ่จึงออกไปเดินเรืออยู่ข้างนอก
 ต่อมาเขากลายเป็นประมุขพรรคเฉาปั้ง⁴ กลุ่มกิจการขนส่งทางน้ำที่
 หยางโจว...พวกคนที่ทำงานขนส่งทางน้ำต่างรู้ว่าเขียวจ้าว หัวหน้าพรรค
 ที่หยางโจว มีภรรยาชื่อฉ้อฉล และมีบุตรชายคนโตชื่อเขียวเฉิง...”

เสิ่นมู่ซิงหลุดปาก “เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร หรือก่อนหน้านี้ นายหญิง
 ใหญ่ไม่เคยสังเกต หรือไม่มีคนในเรือนคาบข่าวมาบอกท่าน”

“เมื่อก่อนข้าไม่ค่อยเอาเรื่องในเรือนไปพูดคุยกับผู้อื่น” นายหญิง
 ใหญ่อธิบายเจิบปวด “ข้า...ไม่มากใช้หรือไม่”

เสิ่นมู่ซิงพูดไม่ออก

“เขียวเฉิงเป็นคนฉลาดมาก แม่นายท่านผู้เฒ่าไม่อนุญาตให้เขา
 เข้าประตูเรือน แต่วันคล้ายวันเกิดอายุครบสิบขวบของเด็กคนนั้น เขาให้คน
 ส่งของขวัญไปให้ชิ้นหนึ่ง...” ดวงตาของนายหญิงใหญ่หม่นแสงลง “ดังนั้น
 เขียวจ้าวจะต้องการทรัพย์สินสมบัติของสกุลเขียวหรือไม่ล้วนไม่สำคัญ...
 หลายปีผ่านไป นายท่านผู้เฒ่ากลับพบว่าเขามีความสามารถ...ข้าไม่สามารถ
 ทำเรื่องประเภทตีโพยตีพายโว้ยวายหาเรื่อง พอคิดๆ ดูแล้วจึงไปบอก
 นายท่านผู้เฒ่าว่าขอยกซ่าเออร์ให้ไปอยู่ภายใต้ชื่อของนายท่านสี่ ด้วย
 ความหวังว่าเขาจะสามารถเข้ารับราชการเพื่อสร้างชื่อเสียง ไม่ต้อง
 ย้อนกลับมาแย่งชิงตำแหน่งในครอบครัว ได้ใช้ชีวิตของตัวเองอย่างมี

⁴ สหภาพที่ทำการเกี่ยวกับการขนส่งทางน้ำ มีลักษณะคล้ายคลึงกับหอการค้า
 ในยุคปัจจุบัน

ความสุข...ผลลัพธ์คือ พอข้าส่งซ่าเออร์ไป นายท่านใหญ่ก็กลับมา
อละวาดและต้องการให้ตระกูลยอมรับเชียวเหมิง...ข้าคร้านจะสนใจเรื่อง
พวกนี้จึงพาผู้ติดตามจากบ้านเดิมที่ติดสอยห้อยตามเข้ามาอยู่สกุลเชียว
ไปกว้างตง...”

ในเมื่อบิดาของเชียวซ่าสามารถพึ่งพาตัวเองได้ เหตุใดเขาจึงต้อง
ทำตามคำสั่งของนายท่านผู้เฒ่าเชียวด้วยการแต่งงานที่เขามิพึงใจเป็น
ภรรยา เหตุใดจึงให้กำเนิดบุตรสาวอีกคนหลังจากมีเชียวซ่า ไม่รู้ว่า
น้องสาวของเชียวซ่าอายุเท่าไร หน้าตาแบบไหน เลินมูซิงอยากรู้มาก แต่
ไม่กล้าถาม เนื่องจากนายหญิงใหญ่เป็นผู้อาวุโส และนี่เป็นเรื่องภายใน
ครอบครัวตระกูลเชียว

“ข้าจากไปหลายปี พอกลับมาอีกครั้ง ซ่าเออร์ก็ไม่วักข้า...ต่อมา
เขาพาเรือนบรรพบุรุษและไม่ยอมพูดกับข้าสักประโยค ทำให้ข้ารู้ว่าเขา
แค้นข้า แต่กว่าจะรู้ก็สายเกินไปแล้ว...” นายหญิงใหญ่น้ำตาคลอ
“เขาไม่พูดกับข้า และไม่พูดกับนายท่านใหญ่...เจ้าไม่รู้หรือว่าตอนที่
ผางเต๋อเปามาขอยืมเงิน ข้าดีใจมากแค่ไหน...ข้ายังคิดอีกว่า ขอเพียงเขา
ต้องการ ข้าจะหัตวิชางานบ้านงานเรือนเพื่อช่วยเหลือเขาเลี้ยงดูบุตรในภายหลัง
และช่วยดูแลกิจการต่าง ๆ ให้เขา...แต่ตอนนี้จะให้ข้าเขียนจดหมายถึงเขา
ข้ากลับไม่ว่าจะพูดอะไร...” นางสะอื้น

เลินมูซิงรีบส่งผ้าเช็ดหน้าให้ผืนหนึ่ง “ท่านอย่าร้องไห้เลย เชียวซ่า
ไม่ใช่คนแบบนั้น เขาน่าจะคล้ายท่าน คือไม่ว่าจะคุยอะไรกับท่าน
เหมือนกัน...ท่านเขียนอะไรให้เขาก็ได้ รับรองว่าเขาอ่านแล้วจะต้องดีใจ
แน่นอน”

นายหญิงใหญ่บีบมือเลินมูซิงแน่นเหมือนคว้าเส้นฟางที่ช่วยชีวิต
“จริงหรือ เขาไม่แค้นข้าจริงหรือ”

สีหน้าของนางเต็มไปด้วยความวิงวอน ด้วยหวังว่าเลินมูซิงจะมอบ

คำตอบที่ดีให้

เวลานี้เองที่เล่นมุขชิงพบว่าบริเวณไร่มขของนายหญิงใหญ่เริ่มมี
สีดอกเลาแซมแล้ว

นางนึกถึงเรื่องที่เซียวซ่าช่วยตนที่นอกอารามเยาหวัง นึกถึงตอนที่
เล่นเงินตกต่ำ เขาสวมกางเกงจมูกว๊ว แสร้งเป็นลูกจ้างร้านค้ามาทวงเงิน
นางที่จวนสกุลเล่นก่อนโดนริบทรัพย์...

“ไม่หрокเจ้าคะ เขาเป็นคนจิตใจดีมาก” น้ำเสียงของเล่นมุขชิง
หนักแน่น “เขาไม่มีทางแค้นท่าน เขาแค่ไม่รู้ว่าจะแสดงออกอย่างไรเท่านั้น”

“มินาเล่า เขาถึงรู้สึกดีต่อเจ้า” น้ำตานายหญิงใหญ่ร่วงผะ “ผู้อื่น
ต่างบอกว่าเขาเย็นชา ไร้หัวใจ มีเพียงเจ้าที่เข้าใจเขา รู้ว่าเขาเป็นคนจิตใจดี”
เล่นมุขชิงหน้าแดงเพราะสิ่งที่นายหญิงใหญ่พูด...

“อาจเพราะมุมมองปัญหาของแต่ละคนล้วนแตกต่างกัน” เล่นมุขชิง
รีบอธิบาย “เขามีความขัดแย้งเรื่องผลประโยชน์กับพี่น้อง การทะเลาะ-
เบาะแว้งกันจึงเป็นเรื่องธรรมดา”

นายหญิงใหญ่เช็ดน้ำตา ผงกศีรษะ “เสียวเซว์ก็บอกว่าซ่าเออร์
เป็นคนจิตใจดี”

เล่นมุขชิงยิ้มเจื่อน

“จริงสิ ซ่าได้ยินเสียวเซว์แล้วว่า ตอนนั้นเจ้าส่งนางไปให้ซ่าเออร์
หรือ”

เล่นมุขชิงได้ยินแล้วชะงัก ตนเคยให้เซียวซ่ารับตัวถูเสียวเซว์ไว้ตั้งแต่
เมื่อไร...เช่นนั้นหาเรื่องกันชัดๆ

ดวงตาของนายหญิงใหญ่ฉายแววคมปลาบขึ้นมาแวบหนึ่งก่อนจะ
หายไปอย่างรวดเร็ว “นางเล่าว่า เจ้าเห็นนางน่าสงสาร แต่ไม่มีทีไป จึงขอ
ให้ซ่าเออร์รับตัวนางไว้” ท่าทางของนายหญิงใหญ่ดูไม่ค่อยเห็นด้วย “เจ้า
อายุน้อย การเมตตาสงสารผู้ตกทุกข์ได้ยากเป็นเรื่องธรรมดา แต่การ

รับตัวใครคนหนึ่งไว้ต้องดูด้วยว่าเขาเป็นใคร เสี่ยวเซวี่เป็นพวกคั่นชิน กับวิถีโลกีย์ กลับกลอกหลอกลวง พบเจอเรื่องต่างๆ มากมาย หากพบคนเช่นนี้ แคว่ให้เงินไปสักเล็กน้อยก็พอ ภายหน้าอย่าได้พาเข้าเรือนอีก”

นี่เรื่องอะไรกัน หรือจะเป็นข้ออ้างที่เสี่ยวเซวี่ใช้อ้างกับนายหญิงใหญ่ เลื่อนมู่ซิงรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ แต่เนื่องจากอยู่ต่อหน้านายหญิงใหญ่ หญิงสาวจึงไม่สะดวกที่จะพูด เกิดเข้าใจผิดกันแล้วเสี่ยวเซวี่กลับมา เขาไม่หว่านเป็นความผิดของนายหญิงใหญ่หรือ เรื่องนี้น่ากังวลมากพออยู่แล้ว เมื่อถึงเวลาคงยิ่งชวนกังวลหนักขึ้น

เลื่อนมู่ซิงรับคำอย่างคลุ้มเครือ “เรื่องนี้คงต้องให้คุณชายเสี่ยว ตัดสินใจ”

นายหญิงใหญ่มองหน้านางแล้วผงกศีรษะคล้ายกำลังคิดเรื่องอะไรบางอย่าง แล้วพูดยิ้มๆ “ซาเออร์เล่าให้ข้าฟังแล้วว่าเสี่ยวเซวี่เป็นอะไรกับใต้เท้าเจิง ข้าจึงคิดว่าอยู่ข้างนอกต้องพึ่งพาสหาย ถ้าสามารถผูกสัมพันธ์กับใต้เท้าเจิงได้ย่อมเป็นเรื่องที่ดีอย่างหนึ่ง ต่อมาข้าได้ยินเสี่ยวเซวี่เล่าอีกว่า เจ้าเป็นผู้มีพระคุณ ช่วยชีวิตนางและให้นางไปหาซาเออร์ ครั้งนี้ข้าจึงให้นางช่วยพาข้าไปหาเจ้า นางเป็นคนพูดจาและทำอะไรเป็นเด็กๆ ข้าเห็นนางเข้าไปนานแล้วไม่ยอมออกมา เกรงว่านางจะพูดจาไม่รู้จักหนักเบา ล่วงเกินพวกพี่สาวในเรือนเจ้า จึงอยากจะขอภัยเจ้าด้วยเหตุนี้”

เลื่อนมู่ซิงเป็นคนฉลาด ไหนเลยจะฟังไม่ออกว่านายหญิงใหญ่กำลังตั้งใจอธิบาย เพียงแต่ความขัดแย้งระหว่างนางกับญี่เสี่ยวเซวี่ไม่ใช่เรื่องที่จะสามารถสะสางได้ด้วยคำพูดเพียงไม่กี่ประโยค

หญิงสาวยิ้มและเปลี่ยนเรื่องคุย “นายหญิงใหญ่เจ้าคะ ท่านว่าเราจะเขียนอะไรลงไปในจดหมายฉบับนี้ดี ไว้เขียนจดหมายเสร็จแล้ว ข้าจะให้คนเร่งเอาไปส่งให้ได้เท่าหวัง คาดว่าอีกไม่กี่วันเขาจะออกเดินทางไปปาเหอ

“...คนที่บ้านเป็นห่วงเจ้ามาก ขอเจ้าจงรักษาสุขภาพให้ดี ลูกผู้ชาย

ยืดหยุ่นได้ อย่าได้ระเบิดโทสะใส่ผู้คุมเหล่านั้น คำที่คนเขาพูดกันนั้น ถูกต้อง คือ ยอมล่องเกินบันทึกดีกว่าล่องเกินอันธพาล พวกเขาเป็นแค่คนที่ได้รับคำสั่งให้มาทำงาน ต่อให้เจ้าโววายไปก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้ ช้ายังจะทำให้ผู้อื่นตกอยู่ในสถานการณ์แย่หนักขึ้น ที่ผ่านมาเจ้าเก่งเรื่องการสร้างความสัมพันธ์กับผู้คน อย่างอื่นก็ไม่ต้องพูดแล้ว อากาศที่ป่าเหอหนวยเย็น อาศัยอยู่ได้ขายคาเรือนของผู้อื่น การมีถ่านมีผ้าห่มให้ใช้น้อยเป็นเรื่องธรรมดา ไม่สู้ขยันช่วยพวกผู้คุมทำงานให้มากขึ้น จะได้ช่วยแก้หนาว...”

นายหญิงใหญ่ได้ยินแล้วเหงื่อผุดพรายที่หน้าผาก “เขียนเช่นนี้ก็ได้หรือ”

“หุยมหุยมเกินไปใช้หรือไม่เจ้าคะ” เลื่อนมู่ซิงมองกระดาดเป็นปึกที่อยู่ในมือ “เซียวซ่าเป็นพวกถือพิธี...ช้าจึงเป็นห่วงมากกว่าเขาจะทนการดูหมิ่นของพวกผู้คุมไม่ได้...”

“ถ้าเช่นนั้นก็เขียนไปเช่นนี้เถอะ” นายหญิงใหญ่รีบบอก “ช้าไม่เคยเขียนจดหมายถึงเขา...แต่เจ้าเคยเขียนถึง เชื่อว่าไม่น่าผิดพลาด”

เลื่อนมู่ซิงเหงื่อตก นางเคยเขียนจดหมายหาเขาตอนไหน หญิงสาวพยายามอธิบาย “ช้าไม่...”

ไม่ค่อยให้นางพูดจบ นายหญิงใหญ่ก็รีบบอกว่า “ช้าทำเสื้อข่านเจียน⁵พอดีตัวสำหรับใส่ติดตัวให้เขาตัวหนึ่ง บุขนอุลู่ชั้นเลิศ ทั้งบางเบาทั้งอบอุ่น สวมแล้วไม่เหอะทะ ผู้อื่นมองไม่ออกหรอก”

เลื่อนมู่ซิงผงกศีรษะและเพิ่มเข้าไปในตอนท้ายของจดหมาย ‘แม่ทำเสื้อผ้าเนื้อหยาบสีดำให้เจ้าตัวหนึ่ง...’

⁵เสื้อแขนกุดหรือเสื้อกั๊กแบบดั้งเดิม ใช้สวมทับเสื้อคลุมหรือทับเสื้อผ้าขนสัตว์บางๆ มีหลายแบบ เช่น เสื้อกั๊กผ้าฝ้าย เสื้อกั๊กหนัง เพื่อป้องกันไหลจากความหนาวเย็น หรือใช้ใส่แนบลำตัวเวลาล่าสัตว์ก็ได้

หญิงสาวซ่อนสายตาขึ้นมองนายหญิงใหญ่ “ใช้คำว่าผ้าเนื้อหยาบดีกว่า ทำให้ดูธรรมดาเท่าไรยิ่งดี”

“เช่นนั้นก็ใช้คำว่าผ้าเนื้อหยาบเถอะ” นายหญิงใหญ่กล่าว “ข้าไม่กล้าให้เขาตกเป็นเป้าสายตาของทางนั้น”

“เช่นนั้นนายหญิงใหญ่มิของจะส่งไปอีกหรือไม่ ข้าจะได้ระบุลงไปด้วย”

นายหญิงใหญ่พึมพำ “ข้ายังทำสนับเข้าขุนแกะกับเสื้อตัดจากผ้าไหมพระราชทานของเจียงหนาน ปิ่นทองประดับหยก...”

เส้นมู่ซิงที่ถือพู่กันตกตะลึง

นายหญิงใหญ่อธิบาย “เวลาส่งของไปย่อมต้องถูกตรวจค้น ต้องมีดีบ้างเลวบ้างปะปนกัน แค่นี้ก็น่าให้เขาใส่ของสองอย่างนี้ติดตัวไว้ก็พอ”

เส้นมู่ซิงรู้สึกว่าการหวาดกลัวของนายหญิงใหญ่มีเหตุผล นางจึงก้มหน้าเขียนต่อ “เจ้าเป็นคนฉลาด จำไว้ว่าพอได้เสื้อขนเจียนสีดำกับสนับเข้าแล้วต้องสวมติดตัวไว้...”

“นายหญิงใหญ่” เสียงอันซึ่งดังมาจากด้านนอก “นายท่านใหญ่มาเจ้าค่ะ”

นายหญิงใหญ่ชะงัก เส้นมู่ซิงที่กำลังเขียนจดหมายค่อนข้างแปลกใจหันไปมองนายหญิงใหญ่ก็พบว่าสีหน้าของนายหญิงใหญ่นิ่งค้าง

อันซึ่งที่อยู่ด้านนอกไม่ค่อยคำตอบ นางกล่าวเสียงลึกลับ “ข้าบอกนายท่านใหญ่แล้วว่าท่านติดธุระ แต่เขา...”

นายหญิงใหญ่ได้ยินจึงได้สติกลับคืนมา สีหน้าเรียบสนิท “ให้นายท่านใหญ่ไปคอยที่ห้องโถง”

อันซึ่งรับคำสั่งแล้วเดินกลับออกไป

นายหญิงใหญ่หันมามองเส้นมู่ซิงอย่างขออภัย “ข้าก็ไม่รู้ว่าเขามาทำสิ่งใด เจ้านั่งอยู่ในห้องก่อน ข้าจะไปไล่เขาประเดี๋ยวจะกลับมา”

ฟังจากน้ำเสียง ท่าทางจะรำคาญใจมาก การที่คู่สามีภรรยาเป็น
เช่นนี้ค่อนข้างทำให้ผู้อื่นพูดไม่ออก

เสี้ยนมุขจึงคิด ทว่าก็รีบค้อมศีรษะลุกขึ้นยืนส่งนายหญิงใหญ่ออกไป
อย่างนอบน้อม

“นั่งลงเถิด ๆ” นายหญิงใหญ่รีบกดตัวหญิงสาวลงบนเตียงเตา
ยืมให้เสี้ยนมุขอีกครั้งก่อนเดินไปที่ห้องโถง

ภายในห้องจึงเหลือเสี้ยนมุขเพียงคนเดียว ทุกอย่างเงียบสนิท
ห้องโถงกับห้องนอนถูกแบ่งพื้นที่ด้วยฉากกั้น ทำให้นางได้ยินเสียงความ
เคลื่อนไหวภายในห้องโถงได้อย่างชัดเจน

“นายท่านใหญ่เชิญดื่มชา”

ลิ้นเสียงของนายหญิงใหญ่เป็นเสียงเครื่องกระเบื้องกระทบกันเบา ๆ

“นายท่านใหญ่มาหาข้า ไม่ทราบว่ามีธุระอะไร” น้ำเสียงสุภาพ
อย่างมาก

เงิบไปครู่หนึ่งจึงมีเสียงบุรุษวัยกลางคนดังขึ้น “เข้าไปหาน้องชายสี่
บังเอิญว่าความคิดของน้องชายสี่เหมือนกันกับข้า น้ำเสียงห้าวหุ้มเจือ
กระแสร้อนใจ “ผู้ใดได้ขึ้นนั่งบัลลังก์แล้วย่อมไม่ยากกล การจะหวังให้
ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันทรงช่วยฝ่าบาทกลับมาเป็นแค่ความฝันของคนโง่เขลา”

ผู้พูดน่าจะเป็นเชียวจ้าว

ระหว่างที่เสี้ยนมุขกำลังคิด นางได้ยินเสียงนายหญิงใหญ่พูดเบา ๆ
“ความหมายของท่านคือ”

น้ำเสียงนั้นค่อนข้างตึงเครียด เสี้ยนมุขฟังออกว่านี่คือการหยั่งเชิง
ทำให้หัวใจของนางพลอยกังวลตามไปด้วย

บิดาของเชียวจ้าวจะตอบเช่นไร เขาจะตัดสินใจทำแบบไหนกับบุตรชาย
ที่สูญเสียอำนาจไปแล้ว

เสี้ยนมุขกำมือแน่น เดินออกไปที่ม่านประตู แยมฝ่าม่านออกเบา ๆ

เพื่อมองลอดรอยแยกของม่านออกไปข้างนอก เมื่อสายตากับกับคู่สามี ภรรยาที่นั่งตรงข้ามกันอยู่ในห้องโถงแล้วก็อดตกตะลึงไม่ได้

ที่แท้เซียวซำก็หน้าตาเหมือนบิดา...แม้กาลเวลาจะไม่เคยปราณีผู้ใด แต่ร่างกายของเซียวจ้าวยังคงหยัดตรง แววตาเปล่งประกาย ลักษณะ ท่าทางน่าเกรงขามเหมือนดาบที่ซ่อนคมอยู่ในฝัก

“เจ้าเล็กยุ่งเรื่องของซาเออร์ได้แล้ว” น้ำเสียงเขาค่อนข้างเย็นชา “เรื่องนี้เจ้าต้องฟังข้า”

“เซิวนายท่านใหญ่ว่ามา” นายหญิงใหญ่มองเซียวจ้าวด้วยแววตา คมดุจเหยี่ยว “ข้าจะลองพิจารณาดู”

เซียวจ้าวได้ยินแล้วหน้าเปลี่ยนสี หัวเราะเสียงเย็น “จะว่าไป ที่ซาเออร์ต้องเป็นเช่นนี้ล้วนเป็นเพราะเจ้า”

นายหญิงใหญ่ไม่กล่าวคำใด ทำเพียงเลิกล้ม

สายตาของเซียวจ้าวฉายแววเยาะหยันออกมาทันที นาที่นั้นเขาคือ เซียวซำสมัยยังเป็นเด็กหนุ่มซัดๆ

“ถ้าเจ้าไม่ยกเขาให้น้องชายสี่ หากเจ้าไม่เพียรบอกว่าเขาทุกครั้งที่เจอ ว่าเขาต้องสร้างผลงาน เป็นวีรบุรุษในประวัติศาสตร์ มีหรือที่เขาจะเดินไป บนเส้นทางนี้จนต้องตกอับ...”

“ท่านไม่ต้องมาคิดบัญชีเก่ากับข้า” นายหญิงใหญ่ตัดบทเซียวจ้าว “ตอนที่เขาสอบได้ตำแหน่งจ้าวหยวน ท่านไม่ได้ตั้งใจเหมือนกัน หรือหรือ ท่านมีสิ่งใดก็พูดมาตามตรงเลยดีกว่า”

“เจ้า” เซียวจ้าวหน้าเปลี่ยนสี เขาชี้หน้านายหญิงใหญ่อู่นานกว่า จะสะกดเพลิงโทสะเอาไว้ได้ กดเสียงให้ต่ำลง “ที่เจียงหนาน ข้าได้หา ยอดฝีมืออันดับต้นๆ ไว้สี่คน พวกเขาจะเดินทางไปปาเหอภายในสองวัน ถึงตอนนั้นเจ้าจงหาครอบครัวที่เหมาะสมเพื่อให้เขาเข้าไปอยู่ในทะเลเบียน สกูลเจิ้ง...จะแยกออกไปเป็นบุตรอนุภักดิ์...”

นายหญิงใหญ่ฟังแล้วใบหน้าเหมือนเคลือบด้วยน้ำค้างแข็งขึ้นมา
ชั้นหนึ่งทันที ประเสริฐเหลือเกิน เชียวจ้าว บุตรชายของข้าต้องไปเป็น
บุตรอนุอยู่สกุลเจ้ ส่วนบุตรอนุของท่านได้เข้าทะเบียนสกุลเชียว เป็น
บุตรภรรยาเอก...นางมีความรู้สึกราวถูกน้ำมนร้อนลวกหัวใจ...

นายหญิงใหญ่หมุนถ้วยชาข้างมือช้าๆ พุดเสียงเบา “ท่านไม่ต้อง
ห่วงเรื่องของเขา ข้ารวบรวมเงินไว้หนึ่งล้านตำลึง ถึงตอนนั้นแค่หาวิธี
ไถตัวเขากลับมาก็พอ”

“หนึ่งล้านตำลึง” เชียวจ้าวแผดเสียง ลูกพรตขึ้นมา “นี่ใช้เรื่อง
เงินหนึ่งล้านตำลึงเสียที่ไหน ถ้าสามารถใช้เงินไถตัวกลับมาได้ อย่างว่า
แต่เงินหนึ่งล้าน สองล้าน หรือสามล้านตำลึงเลย ต่อให้ข้าต้องทุบ
หม้อขายเป็นเศษเหล็กก็ต้องรวบรวมเงินมาให้ครบให้ได้ ถึงตอนนั้น
เจ้ายังจะเพ้อฝันถึงบรรดาศักดิ์ของตัวเองอยู่อีกหรือ ให้บุตรชายของ
เจ้ามีชีวิตรอดกลับมาไขว่คว้าบรรดาศักดิ์ให้เจ้าได้ก่อนเถอะ”

พุดมาถึงตรงนั้นเขาก็ผ่อนลมหายใจ “เรื่องของซ่าเออร์ ข้าหารือ
กับท่านพ่อแล้ว ท่านพ่อเห็นด้วยกับความคิดของข้า ให้อาศัยชื่อเสียง
ของสกุลเชียวไปลองทาบตามข่านโม่กั้วเผ่าหยวนเหมิง ถ้าเขาสามารถ
ปล่อยคน สกุลเชียวเราจะขายสินค้าพวกเกลือ ผ้าไหม เครื่องกระเบื้อง
ให้เผ่าหยวนเหมิงในราคาต่ำกว่าทุน ปีละสองแสนตำลึง เป็นเวลาห้าปี
แค่นี้ถือว่าดีกว่าเงื่อนไขที่เสนอให้ข่านโม่กั้วเผ่าหยวนเหมิงในตอนต้น
มากแล้ว เพราะพวกเราไม่สามารถเอาเงินห้าหมื่นตำลึงไปปาเหอ
ใต้เปลือกตาของทางการ แต่ถ้าพวกเขาไม่ยอมปล่อยคน ก็จะให้ออดฝมือ
สี่คนนั้นฉวยโอกาสช่วยซ่าเออร์กลับมา ที่ข้ามาก็เพื่อบอกเจ้าว่าเลิก
ก่อเรื่องวุ่นวายในเมืองหลวง ข้าได้ยินน้องชายสืบทอดว่าช่วงนี้เจ้าใช้จ่าย
เงินไปถึงหนึ่งแสนตำลึง...ถ้าเจ้ามีเงิน ไม่สู้เก็บไว้คอยซ่าเออร์กลับมา
แล้วช่วยเขาคิดหาวิธีทำการค้าดีกว่า”

นายหญิงใหญ่ตื่นตระหนก หันมองไปทางห้องนอนที่เส้นมูซิงอยู่แหวหนึ่ง

“ท่านเลิกพูดจาเหลวไหลได้แล้ว สกุลเส้นรับปากว่าจะช่วย และยังบอกว่า อีกสองสามวันราชสำนักจะส่งใต้เท้าหวังชิงแห่งกรมพิธีการเป็นราชทูตเดินทางไปปาเหอ...”

“ขุนนางที่ปรึกษาตัวเล็กๆคนเดียว เขาจะไปทำอะไรได้ เรื่องเพ้อฝันทั้งนั้น” เส้นเลือดเขียวๆ ตรงขมับของเซียวจ้าวปุดโปนขึ้นมา “เหตุใดสกุลเส้นถึงต้องช่วยเจ้า ข้าจะบอกเจ้าให้แน่ ถึงเซียวซ่าจะบ้า แต่ข้ายังไม่บ้า ที่เขาคิดจะแต่งงานกับนายหญิงน้อยสกุลเส้น เลิกคิดไปได้เลย”

นายหญิงใหญ่หน้าแดงก่ำเพราะกลัวว่าเส้นมูซิงจะได้ยินคำพูดประโยคนี้

นางอดปรายตามองไปทางม่านห้องนอนแหวหนึ่งไม่ได้ พลังลดเสียงให้เบาลง “เลิกคิด ท่านมีสิทธิ์อะไรมาบอกให้เขาเลิกคิด ท่านมีสิทธิ์อะไรมาสั่งให้เขาแต่งงานกับใคร เขามีพ่อแม่ของตัวเอง มีคนเป็นผู้ใหญ่ให้ ท่านมีสิทธิ์อะไรมาท้าวางโตที่นี่ น่าขันจริง ๆ...”

เซียวจ้าวกระโดดผล่งเหมือนแมวถูกเหยียบหาง “เจิ้งเยว่เหนียงยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่เจ้าทำให้ข้าไร้ทายาท เวลานี้ เจ้ายังจะให้ซ่าเออร์แต่งธิดาหัวหน้าสภามุหนางเป็นภรรยา ให้นุตรชายต้องคอยอ่านสายตาภรรยาทุกวัน...ข้าไม่ขวางหากเจ้าอยากปิ่นปายขึ้นถึงสูง แต่ข้าจะไม่ยอมให้นุตรชายของข้าถูกขาย”

นายหญิงใหญ่โกรธจนตัวสั่น ชี้นิ้วเซียวจ้าวพลางยิ้มเยาะ “ข้าทำให้ท่านไร้ทายาท แต่ในทะเบียนตระกูลเขียนว่าบุตรชายของท่านชื่อเซียวเจิงไม่ใช่หรือ หากท่านไร้ทายาท แล้วเซียวเจิงคนนั้นโผล่มาจากไหน”

“ตอนที่เจ้าแต่งงานกับข้า ข้าก็บอกเจ้าแล้วว่า ข้ามีบุตรหนูชื่อเซียวเจิง” สีหน้าเซียวจ้าวเหมือนจะกินคน “เหตุใดเวลานี้ถึงมารื้อ

บัญญัติเก่า เอาความแต่หนหลังอีก”

“อ้อจ้าน อันซึ่ง...” นายหญิงใหญ่เรียกเสียงดัง “ส่งแขก”

เชียวจ้าวสะบัดแขนเสื้อเดินจากไป

“ซ้าก่อน...” เลื่อนมุซิงแหวกม่านเดินออกมา “นายท่านใหญ่ โปรดคอยสักครู่ ซ้ามีเรื่องจะคุยด้วย”

เชียวจ้าวได้ยินจึงหันกลับมา เห็นสาวน้อยโฉมงามพิลาส แวตาเหลียวฉลาดคนหนึ่งยืนอยู่ข้างม่านประตูห้องนอน

นายหญิงใหญ่รีบเดินไปจับมือเลื่อนมุซิง “ทำให้เจ้าต้องพบเห็นเรื่องขบขัน... ซ้าไม่เคยอยากให้เจ้ารู้เลยว่าซาเออร์มีพ่อแม่ที่ไม่ลงรอยกัน...” น้ำตาขนาดใหญ่เท่าเม็ดถั่วร่วงริน

เลื่อนมุซิงบีบมือนายหญิงใหญ่แน่น นางส่งยิ้มให้เชียวจ้าวด้วยสีหน้านิ่งสนิท “ซ้าชื่อเลื่อนมุซิง มีเรื่องที่ยากบอกท่านทั้งสอง”

เชียวจ้าวเลิกคิ้ว ยืนที่เดิม กล่าวน้ำเสียงเยียบเย็น “มีเรื่องอะไรก็รีบพูดมา ซ้ามีธุระ”

“ท่าน...” นายหญิงใหญ่โมโหจนแทบพุ่งตัวเข้าไปหา แต่ถูกเลื่อนมุซิงดึงตัวกลับมา

“เรื่องเป็นเช่นนี้” น้ำเสียงของเลื่อนมุซิงเรียบสนิท “ทันทีที่ผู้ดูแลวางบอกซ้าว่าเชียวซาหายตัวไปพร้อมฝ่าบาท ซ้าได้ส่งสหายผู้หนึ่งไปตามหาเขา ผลปรากฏว่าเขาไม่ยอมฉวยโอกาสจากความวุ่นวายติดตามสหายซ้าออกมาจากพื้นที่อันตราย และตอนที่ถูกจับเป็นเชลย เขาก็ละทิ้งโอกาสที่จะได้กลับมา”

สองสามีภรรยาสกุเลศวทกใจจนหน้าถอดสี พูดออกมาพร้อมกัน “เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้”

เลื่อนมุซิงผงกศีรษะ พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “หลังจากที่เขาติดตามฝ่าบาทไปปาเหอ ซ้าได้ให้สหายนำจดหมายฉบับหนึ่งไปส่งให้เขา... ถ้า

ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี ภายในสองสามวันนี้สหายข้าน่าจะเดินทางกลับมาแล้ว”

สีหน้าของนายหญิงใหญ่กับเชียวจ้าวมืดครึ้มลง

เสิ่นมู่ซิงถอนหายใจ “ข้ารู้ว่ถึงแม้วิธีของพวกท่านสองคนจะแตกต่างกัน แต่ล้วนต้องการช่วยเหลือบุตรชายกลับมา ปัญหาคือเวลานี้พวกเราไม่มีใครรู้ว่าเขาคิดอะไร ถ้าท่านเห็นด้วย พอจะรอสักสองวันได้หรือไม่”

สองสามีภรรยาสกุลเชียวมองหน้ากัน

ความเงียบเข้าครอบงำอยู่พักหนึ่ง เชียวจ้าวมองเสิ่นมู่ซิงด้วยสีหน้าจริงจังอย่างยิ่ง “เจ้าจะบอกว่า...”

เสิ่นมู่ซิงมองเชียวจ้าวด้วยสีหน้าจริงจังพอกัน “หากก่อนได้ทำหวังออกเดินทาง สหายข้ายังไม่กลับมา ข้าจะไปบอกท่านพ่อ ถึงตอนนั้นขอให้นายท่านใหญ่ไปหารือกับได้ทำหวัง ดูว่าพอจะมีแผนที่ส่งผลดีที่สุดต่อเชียวซ่าหรือไม่”

เชียวจ้าวมองเสิ่นมู่ซิงอย่างไม่แน่ใจ

นายหญิงใหญ่เป็นกังวล “เรื่องนี้จะได้หรือ ยังไม่รู้เลยว่านายท่านเสิ่นจะรับปากหรือไม่”

เสิ่นมู่ซิงยิ้มและผงกศีรษะเป็นการปลอบใจนายหญิงใหญ่ นางหันไปมองเชียวจ้าว “นายท่านใหญ่ เรื่องเป็นอย่างท่านว่า คือฮ่องเต้องค์ปัจจุบันทรงไม่ยากให้ฝ่าบาทกลับมา แต่เพราะถูกกดดัน ทำให้ต้องแสดงท่าทีต่อเหล่าขุนนางและราษฎรทั้งแผ่นดิน ด้วยเหตุนี้เขาจึงส่งขุนนางที่ปรึกษาที่มีตำแหน่งต่ำต้อยและไร้อำนาจในการตัดสินใจไปปฏิบัติภารกิจที่ป่าเหอ... ข้าคิดว่าหากสหายข้าสามารถนำข่าวที่เป็นประโยชน์กลับมาแจ้งให้พวกเราทราบได้ก่อนที่ได้ทำหวังจะเดินทางไปป่าเหอ พวกเราก็ไม่จำเป็นต้องกลายเป็นคนตาบอดคลำช้าง หรือถ้าสหายข้ากลับมาไม่ได้ พวกเรา

ก็คิดหาวิธีไปเจรจากับใต้เท้าหวังได้ ขอเพียงเขายินยอม เราย่อมมีสิทธิ์ช่วยคนกลับมา”

นายหญิงใหญ่หันไปมองเซียวจ้าว

เซียวจ้าวเงยไปพักหนึ่ง เขาจึงเข้าไปในดวงตาของเลิ่นมู่ซิง “ทำตามอย่างที่เจ้าว่า”

เลิ่นมู่ซิงโล่งใจ นางกลัวจริงๆ ว่าเซียวจ้าวกับนายหญิงใหญ่จะต่างคนต่างทำ เพราะไม่เพียงจะช่วยเซียวซำกลับมาไม่สำเร็จ ซ้ำยังจะทำให้เรื่องแย่ลง ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ นางจำเป็นต้องกระโดดออกมาเพื่อรักษาสถานการณ์โดยรวมไว้

นายหญิงใหญ่คิดอยู่แล้วว่าเรื่องนี้ถ้าให้สกุลเลิ่นออกหน้าย่อมดีกว่า ให้เซียวจ้าวกับนางวิ่งวุ่นกันเอง ในเมื่อเซียวจ้าวตกลง นางก็หมดกังวล จึงยิ้มพลางจูงมือเลิ่นมู่ซิง “มู่ซิง เรื่องของซาเออร์คงต้องไหว้วานเจ้าแล้ว”

“ขอนายหญิงใหญ่โปรดวางใจ” เลิ่นมู่ซิงรีบให้คำมั่นกับนายหญิงใหญ่ “หากมีข่าวจากท่านพ่อ ข้าจะมาแจ้งท่านทันที”

นายหญิงใหญ่ขอร้องนาง “ข้าอยู่โรงเตี๊ยมคนเดียวเบื่อมาก ซ้ำยังเป็นห่วงซาเออร์ ทำให้ยิ่งทรมานใจ ถ้าเจ้าไม่มีธุระก็มานั่งเป็นเพื่อนข้าหน่อยนะ”

เลิ่นมู่ซิงชะงัก ยังไม่ต้องพูดถึงว่าอนุเงินยังไม่กลับมา ทำให้นางต้องดูแลเรื่องในเรือนด้วยตัวเอง ต่อให้อนุเงินกลับมาแล้ว การที่นางหมั่นแฉะเวียนมาหานายหญิงใหญ่ เกรงว่าจะก่อให้เกิดเสียงซุบซิบนินทา

ระหว่างที่เลิ่นมู่ซิงกำลังลังเลว่าจะตอบนายหญิงใหญ่อย่างไรจึงจะไม่เป็นการทำร้ายความรู้สึกของนาง...เซียวจ้าวที่อยู่ด้านข้างก็แค้น “ฮึ!” เสียงเย็นออกมาคำหนึ่ง

เลิ่นมู่ซิงนึกถึงคำพูดของเขา...ให้เซียวซำแต่งธิดาหัวหน้าสาขุนนาง เป็นภรรยา ให้บุตรชายต้องคอยอ่านสายตามรรยาทุกวัน...

เล่นมุขขี้มึนน้อยๆ “ขอเพียงนายหญิงใหญ่ไม่รังเกียจว่าข้าพูดมาก ก็พอเจ้าค่ะ...”

“ไม่เลยๆ” ไม่ค่อยให้เล่นมุขขี้มึนพูดจบ นายหญิงใหญ่ก็พูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น “ข้างกายข้ามีแต่พวกน้ำเต้าน้ำเบือ⁶ เทบหากคนคุยด้วยไม่ได้...หากเจ้ายินดี ข้าจะดีใจมาก จะรังเกียจได้อย่างไร”

เล่นมุขขี้มึนพรางพงกศีรษะ

“เช่นนั้นข้าไปก่อน” น้ำเสียงของเซียวจ้าวเรียบสนิท “หากนายท่านเล่นต้องการพบข้า เจ้าส่งคนไปบอกข้าได้ ข้าพักอยู่ที่เรือนฝั่งตะวันตกของโรงเตี๊ยมเหลียนเซิง”

เล่นมุขขี้มึนชะงักเล็กน้อย นางพอจะเดาได้ว่าท่านพ่อเซียวกับท่านแม่เซียวไม่ได้อยู่ด้วยกัน แต่คิดไม่ถึงว่าขนาดทั้งคู่มาอยู่ที่โรงเตี๊ยมเหลียนเซิงในเวลาเดียวกัน คนหนึ่งจะอยู่เรือนฝั่งตะวันออก อีกคนอยู่เรือนฝั่งตะวันตก...

โดยไม่คอยคำตอบจากนาง เซียวจ้าวหมุนตัวเดินจากไปอย่างรวดเร็ว ภายในห้องเรียบสอาด เล่นมุขขี้มึนหันมาพบว่าสายตาของนายหญิงใหญ่ที่อยู่ข้างกายกำลังมองเงาแผ่นหลังของเซียวจ้าวอย่างเศร้าๆ

หญิงสาวก้าวถอยหลังไปเงียบๆ ก้าวหนึ่งเพื่อยืนอยู่ด้านหลังของนายหญิงใหญ่ มองไปยังทิศทางที่เซียวจ้าวเดินห่างออกไป

เนิ่นนานกว่าที่นายหญิงใหญ่จะได้สติกลับคืนมา พอเห็นเล่นมุขขี้มึนอยู่ด้านหลังตนก็ชะงักเล็กน้อยก่อนยิ้มออกมา “ไป ไปดูเลื้อข่านเจียนที่ข้าให้คนทำให้ข้าเออร์กัน”

เมื่อถึงเวลาคงต้องให้ว๊านใต้เท้าหวังให้เอาของชิ้นนี้ไปด้วย...เล่นมุขขี้มึนคิดพรางพงกศีรษะ

⁶ หมายถึง คนพูดน้อยหรือไม่ค่อยพูดอะไรเลย

เล่นมุขชิงกับนายหญิงใหญ่เดินกลับไปห้องนอนอีกครั้ง

นายหญิงใหญ่ให้อื่นซึ่งเอาห่อผ้าห่อหนึ่งออกมาเปิด ด้านในคือเสื้อข่านเจียนผ้าเนื้อหยาบสีดำกับสนับเข่าชุดหนึ่ง

“เจ้าช่วยดูฝีมือเข็มที่ถือว่าเป็นอย่างไร”

เล่นมุขชิงรับมาดู “ละเอียดยิ่งมากเจ้าคะ”

นายหญิงใหญ่โล่งใจ “ข้าให้ช่างตัดเย็บฝีมือดีที่สุดทำ หลังอายุสิบสี่ข้าก็ไม่เคยจับเข็มกับด้าย มือเท้าไม่พังคำสั่งนานแล้ว”

เล่นมุขชิงนึกถึงตอนที่นายหญิงใหญ่บอกว่าจะหางานบ้านงานเรือนและเลี้ยงลูกให้เชี่ยวชาญ...

“มนุษย์ทุกคนมีความชำนาญแตกต่างกัน” นางปลอบนายหญิงใหญ่ “ตัวอย่างเช่นมีคนใช้เวลาหนึ่งเดือนในการปักภาพ ขายเป็นเงินได้สิบตำลึง แต่ท่านมีความสามารถในการทำเงินสิบตำลึงภายในหนึ่งวัน ถ้าจะนับกันจริงๆ ย่อมเท่ากับเป็นการใช้เวลาหนึ่งของท่านไปแลกเวลาหนึ่งเดือนของผู้อื่น” นี่เป็นหลักการเรื่องต้นทุน...

นายหญิงใหญ่ฟังแล้วมีสีหน้าตื่นตระหนก นางบีบมือเล่นมุขชิงแน่น “จริงหรือ เจ้าคิดเช่นนั้นจริงหรือ”

งานบ้านงานเรือน งานเย็บปักถักร้อย เดิมทีก็เป็นมาตรฐานสำคัญในการวัดคุณค่าของสตรี...มิน่าเล่า นายหญิงใหญ่ถึงไม่สบายใจ

เล่นมุขชิงพยักหน้าอย่างจริงจัง “ข้าคิดเช่นนั้นจริงๆ เจ้าคะ”

ดวงตาของนายหญิงใหญ่ริ้นน้ำ นางดึงตัวเล่นมุขชิงให้นั่งลงบนเตียงเตา “ข้าให้พวกสาวใช้เก็บของให้เรียบร้อยแล้ว เรามานั่งคุยกันดีกว่า”

ถึงอย่างไรการรอคอยก็ไร้ผล ระยะนี้เรื่องของเซียวซ่าคงทำให้เส้นประสาทของนายหญิงใหญ่ตึงเครียดมาก และข้างกายก็ไม่มีคนที่ทำให้นางรู้สึกสนิทใจด้วยเลยสักคน หากตนสามารถช่วยปลดปล่อยจิตใจอีกฝ่ายได้ย่อมเป็นเรื่องดี เมื่อคิดมาถึงตรงนี้เล่นมุขชิงก็นั่งลงอย่างสบายใจ

สาวใช้ยกน้ำชามาให้ทั้งคู่อีกครั้งก่อนถอยออกไปเงียบ ๆ

นายหญิงใหญ่ตื้มน้ำชาพลางคุยเล่นกับเลิ่นมู่ซิง “ได้ยินว่ามารดาของเจ้าเสียชีวิตไปเมื่อสี่ปีก่อน ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดเป็นผู้ดูแลเรือน”

เลิ่นมู่ซิงเล่าเรื่องงานในเรือนให้นายหญิงใหญ่ฟัง “อนุเงินช่วยดูแลอยู่เจ้าค่ะ ช่วงที่ท่านแมยังมีชีวิตอยู่ อนุเงินทำหน้าที่ได้ดีมาโดยตลอด ท่านพ่อจึงให้นางดูแลเรือน”

เนื่องจากเป็นเรื่องภายในครอบครัว สิ่งใดไม่เล่าได้ เลิ่นมู่ซิงย่อมไม่เล่า

นายหญิงใหญ่ผงกศีรษะ “เช่นนั้นเจ้าปรับตัวให้เข้ากับที่เรือนได้แล้วหรือไม่”

ที่อยากถามจริงๆ คือ อนุเงินข่มเหงตนหรือไม่ เลิ่นมู่ซิงยิ้ม “ข้ามีเรือนของตัวเองอยู่ที่ถนนไปจื่อ เนื่องจากอนุเงินดูแลข้าดีมาก ข้าจึงพำนักอยู่ที่ตรอกซงซูมาโดยตลอดเจ้าค่ะ”

นายหญิงใหญ่ถอนหายใจ “หากข้าเออร์ไม่ขายเรือนที่ตรอกบัวชูไปเวลานี้พวกเราย่อมได้อยู่ใกล้กัน”

ตรอกซงซูกับตรอกบัวชูอยู่ห่างกันแค่สองช่วงถนน และอยู่บนถนนจี้ซ่านเหมือนกัน

เลิ่นมู่ซิงยิ้มแต่ไม่พูด เพราะนี่เป็นเรื่องภายในสกุลเซียว นางย่อมไม่สะดวกจะสอดปาก

“จะว่าไป ที่ขายเรือนหลังนั้นไปก็น่าเสียดายจริงๆ” นายหญิงใหญ่แสดงท่าทีอาลัยอย่างมาก “ข้าทำการค้าอยู่ทางใต้ ไม่ค่อยได้มาเมืองหลวง ครั้งสุดท้ายที่มาคือเมื่อห้าปีก่อน พอรู้ว่าข้าเออร์ซื้อเรือนในเมืองหลวง ข้าจึงตั้งใจไปพักที่เรือนของเขา ข้าชอบเรือนหลังนั้นมาก ข้างบันไดของเรือนเสริมด้านหลังปลูกต้นก๊วยฮวาสูงเทียมชายคาไว้สองต้น”

“นายหญิงใหญ่ชอบต้นก๊วยฮวามากหรือเจ้าค่ะ” เลิ่นมู่ซิงเอ่ยยิ้ม ๆ

“ใช่” นายหญิงใหญ่ผงกศีรษะ “มุมด้านตะวันตกเฉียงใต้ของเรือนสกุลเขียวปลูกต้นกุยฮวาไว้ครึ่งเนิน พอถึงเดือนแปด กลิ่นดอกกุยฮวาจะหอมฟุ้งไปทั่วทั้งเมืองหลินเฉิง”

ดวงตาของเส้นมุซิงเป็นประกาย “ที่ปลูกไว้เป็นต้นกุยฮวาทั้งหมดเลยหรือเจ้าคะ เช่นนั้นในฤดูอื่นไม่จำเจแน่หรือ”

“ผู้ใดบอกว่าไม่เล่า” นายหญิงใหญ่หัวเราะ “ดังนั้นข้าจึงอยากไปอยู่ที่เรือนเสริมด้านหลัง แต่ผู้ใดจะรู้ว่าเสี่ยวเซวี่อยู่ที่นั่น ข้าไม่อยากให้นางยุ่งยากเรื่องโยกย้ายจึงไปอยู่ห้องทางทิศใต้ของเรือนหลัก”

ตอนแรกเส้นมุซิงอยากถามว่า ต้นกุยฮวาครึ่งเนินของสกุลเขียวแห่งหลินเฉิงปลูกไว้ตั้งแต่เมื่อไร ผู้ใดจะรู้ว่าประเด็นนี้จะถูกนายหญิงใหญ่พาออกไปหาญเสี่ยวเซวี่...ทำให้นางยั้งขึ้น

“ตอนนั้นข้าเห็นว่านางทำทางไม่เอาไหน เวลาอยู่ต่อหน้าข้าจะพยายามเอาอกเอาใจเต็มที่ ทำให้ข้าไม่ชอบเธอมาก ๆ เพราะกลัวว่านางจะพาให้พวกสาวใช้เผลอในเรือนเสียคน” นายหญิงใหญ่ลอบสังเกตสีหน้าของหญิงสาว “ข้าจึงไปขออนางจากซาเออร์ เจ้าเดาซิเขาตอบว่าอย่างไร”

เส้นมุซิงอ่านเจตนาของนายหญิงใหญ่ออกว่านางต้องการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างเขียวซ่ากับญี่เสี่ยวเซวี่ให้ตนฟัง หากตนพูดออกไปย่อมเป็นการบอกว่าที่นี่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง⁷ ไม่เท่ากับเป็นการยอมรับหรือ หญิงสาวจึงก้มหน้าตม่น้ำชาอีกหนึ่ง

“ซาเออร์นี่หน้าแล้วโบกมือให้ข้า” นายหญิงใหญ่ตม่น้ำชาอีกหนึ่งเหมือนกัน พุดเสียงเนิบช้า “ตอนแรกข้านึกว่าเขาจะไม่ยินยอม ผู้ใด

⁷ มาจากนิทานพื้นบ้านที่กล่าวถึงจางซันซึ่งชอบอวดว่าตัวเองฉลาด เขามีเงินเก็บอยู่สามร้อยตำลึง จึงนำไปฝังไว้ใต้ดินพร้อมติดกระดาษไว้ข้างกำแพงว่า ‘ที่นี่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง’ ต่อมาจึงกลายเป็นสำนวนใช้อุปมาถึงคนที่คิดว่าตัวเองฉลาด สามารถปิดบังอำพรางเรื่องราวได้อย่างมิดชิด โดยหารู้ไม่ว่าเรื่องกลับพลิกผัน ถูกเปิดโปงจนหมดสิ้น

จะรู้ว่าวันรุ่งขึ้นผางเต๋อเป่าจะให้พวกสาวใช้เก็บล้มภาระของเสี่ยวเซวี่ทั้งหมด เพื่อให้นางติดตามเข้าไป ข้าจึงเอานางไว้ข้างตัวเพื่อสอบถามเรื่องราวอย่างละเอียด บางส่วนนางก็พูดดีมีเหตุผล แต่บางส่วนก็ไม่ค่อยสมเหตุสมผล ข้ารู้ว่านิสัยของนางค่อนข้างส่ำรวบ หลายปีมานี้จึงคอยจับสังเกตนางอย่างระมัดระวังเพื่อเตรียมมอบรมนางก่อนส่งกลับไปอยู่กับซาเออร์ ผู้ใดจะรู้ว่าซาเออร์ไม่ยอมได้นางกลับไป ข้ายังให้ผางเต๋อเป่าเอาจดหมายมาให้ข้าบอกว่าถ้ามีคนใด ๆ ก็ให้เตรียมสินเดิมให้เสี่ยวเซวี่แต่งงานออกเรือนไป”

เส้นมู่ซิงตกตะลึงอยู่นานกว่าจะเอ่ยว่า “แล้วเสี่ยวเซวี่ตกลงหรือไม่” ความประหลาดใจฉายวาบในดวงตาของนายหญิงใหญ่ นางกล่าวยิ้มๆ “จะไม่ตกลงได้อย่างไร ข้าหาคนไว้ให้นางเรียบร้อยแล้ว เตรียมจัดการเรื่องของนางให้เสร็จสิ้นในเดือนสิบสอง ไม่ว่าจะมีเงินหรือไม่มีเงิน การแต่งงานคือการฉลองปีใหม่ที่ดี แม้คนที่ข้าหาให้นางจะไม่ใช่เศรษฐี แต่ก็มีความมั่นคง ทางนั้นคอยแต่งงานเข้าเรือนมานาน”

ดวงตาเส้นมู่ซิงฉายแววฉงน เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น เหตุใดเสี่ยวเซวี่จึงแสดงท่าทีและพูดจาแบบนั้นต่อหน้านาง หรือนายหญิงใหญ่อยากให้นางออกแรงช่วยเสี่ยวซ่า ถึงได้ตั้งใจพูดเช่นนั้น

ตอนที่ความคิดนี้แวบผ่านไป เส้นมู่ซิงมีความรู้สึกที่ตนคิดมากไปว่าภยันตรายตนกับเสี่ยวซ่าจะไปกันได้ถึงขั้นไหน แต่การที่เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นกับเสี่ยวซ่า ไม่ว่าจะด้วยอารมณ์หรือเหตุผล นางล้วนต้องช่วยเหลือเขาอย่างเต็มกำลังความสามารถ...

นายหญิงใหญ่ปรายตามองสีหน้าของเส้นมู่ซิงแล้วยิ้มอย่างเข้าใจ “เพราะเป็นการแต่งงานใหม่ของฝ่ายชายหลังภรรยาตาย ตอนแรกนางก็ไม่ค่อยยินดี...ภายหลังเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายมีคุณสมบัติและรูปโฉมไม่เลวนางจึงพึงกตริระ”

เรื่องนี้ยังพอมีเหตุผลมากกว่า...เพราะถึงอย่างไรเสี่ยวเซวี่ก็เคย

ผ่านการแต่งงานและอายุไม่น้อยแล้ว...

“ข้าให้ผางเต๋อเป่าไปคุยกับซ่าเอ๋อร์ เขาจึงให้ผางเต๋อเป่าไปคุยกับพี่ชายของเสี่ยวเซวี่ พี่ชายของนางก็ยินดี และให้ผางเต๋อเป่าเงินหนึ่งร้อยตำลึงกับเครื่องประดับอีกหลายชิ้นมาเติมสินเดิมของน้องสาว... ส่วนซ่าเอ๋อร์ให้เงินสองร้อยตำลึงเติมเป็นสินเดิมของนาง”

ถูเสี่ยวเซวี่น่าจะเป็นสตรีคนแรกของเขากะมัง...ถึงได้ต้องใช้เงินสองร้อยตำลึงพาไปเช่นนี้...เล่นมุขชิงรู้สึกหนาวเยือกในอก

ต่อให้ถูเสี่ยวเซวี่ไม่พอใจยิ่งกว่านี้ แต่เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับตน เหตุใดจึงแสดงท่าทีแบบนี้ หรือนางรู้ความในใจของเซียวซ่า

ตอนที่คิดถึงเรื่องนี้ หัวใจของเล่นมุขชิงเริ่มเต้นแรง ถูเสี่ยวเซวี่ถึงขั้นพูดปิดกับนายหญิงใหญ่...หรือตนจะเข้าใจผิด...

ไม่ถูกๆ เปาเหลียงพูดชัดเจนแล้ว...นางจะไม่ยอมรับความจริงถึงขั้นหาข้อแก้ตัวให้เขาเพียงเพราะชอบเขาไม่ได้...

ชั่วขณะนั้นเล่นมุขชิงรู้สึกสับสนมาก

เล่นมุขชิงกลับเรือนไปด้วยความรู้สึกวุ่นวายใจ

เวลาเย็นแล้ว อาจารย์หมิ่นก็กลับไปแล้ว เล่นเงินกำลังนั่งขัดสมาธิเดินหมากอยู่บนเตียงเตาคนเดียว

เล่นมุขชิงมอบของที่นายหญิงใหญ่ฝากให้เซียวซ่ามอบให้กับเล่นเงิน และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่โรงเตี๊ยมเหลียนเซิงพร้อมคำมั่นที่ตนให้ไว้กับท่านพ่อเซียวกับท่านแม่เซียวให้เล่นเงินฟังอย่างละเอียด “...ที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันทรงส่งใต้เท้าหวังไปเนื่องจากราชบัลลังก์ปราศจากความมั่นคง ได้รับแรงกดดันจากเหล่าขุนนาง จึงต้องยอมอ่อนข้อให้ไปก่อน ภายหน้าเมื่อราชบัลลังก์มั่นคงแล้ว เกรงว่าคงหาโอกาสเช่นนี้ได้ยาก ไม่รู้ฉวยโอกาสนี้พาฝ่าบาทกับเซียวซ่ากลับมาดีกว่า”

ดวงตาของเส้นเงินเป็นประกาย

“ปัญหาอยู่ที่เมื่อถึงเวลาจะดำเนินการเช่นไร” สีหน้าของเส้นมุซิงเคร่งเครียด “นายท่านใหญ่เชี่ยวชาญมีประสบการณ์ในยุทธภพ ส่วนท่านพ่อรู้จักราชสำนักดีประดุจฝ่ามือตนเอง ยังมีได้ทำหวัง...การที่เขาต้องไปเสี่ยงมหันตภัยจำเป็นต้องหาคนที่สามารถพูดคุยกับเขาได้ไปคุยด้วย ถ้าได้สามอย่างนี้ครบถ้วนแล้ว ทุกคนปรึกษาหารือกัน จะต้องได้แผนที่ดีเยี่ยมแน่นอน”

เส้นเงินครุ่นคิดเล็กน้อย เขาเดินไปที่โต๊ะตำราเพื่อเขียนจดหมายฉบับหนึ่งก่อนเรียกเด็กรับใช้เข้ามา “เอาจดหมายนี้ไปส่งที่เรือนใต้เท้าหมื่น”
เด็กรับใช้รับคำแล้วเดินจากไป

“เปี่ยซานสนิทสนมกับหยวนอวีเป็นการส่วนตัว เรื่องนี้ต้องให้หยวนอวีออกหน้าไปช่วยสืบ เพราะเขาเป็นรองเสนาบดีกรมพิธีการ แม้พ่อกับหวังชิงจะรู้จักกัน แต่ไม่ได้สนิทสนมกันมาก” เส้นเงินอธิบายให้เส้นมุซิงฟัง “ถ้าไม่ได้รับการสนับสนุนจากหวังชิง เกรงว่าต่อให้เป็นแผนที่ดีแค่ไหนก็ไม่สามารถดำเนินการได้”

เส้นมุซิงนึกถึงจุดอ่อนของมนุษย์แล้วพุดังนี้ว่า “ข้ารู้ว่าบางคนรักเงินแค่ท่านให้เงินเขา เขาก็หัวน้ไหล บางคนรักอำนาจ แค่มอบตำแหน่งสูงๆให้ไม่ว่าเรื่องใดเขาก็พร้อมยอมทำให้หมด แต่มีคนจำพวกหนึ่งที่จากหน้าดูโล่ชื่อไม่หวังสิ่งใด แต่กลับให้ความสำคัญกับชื่อเสียงมากกว่าชีวิต...ถ้าสามารถรู้ว่าหวังชิงชอบแบบไหนได้ก็ดี...เพราะความสนิทสนมจะกลายเป็นเรื่องรอง”

เส้นเงินมองเส้นมุซิงด้วยความประหลาดใจ

ทำให้เส้นมุซิงรู้สึกผิดปกติ “เป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ”

ดวงตาของเส้นเงินมีรอยยิ้ม “มุซิงเติบโตใหญ่ สามารถยืนหยัดด้วยตัวเองได้แล้ว” ท่าทางชื่นชมยินดีมาก

เล่นมุขชิงหัวเราะแหย่ๆ

ขณะที่สองพ่อลูกสกุลเส้นกำลังหาหรือกันว่าจะช่วยเซียวซ่าอย่างไร นายหญิงใหญ่จึงซื้อกำลังนั่งอยู่บนเตียงเตาหลังใหญ่ข้างหน้าต่าง มองดูเสียวเซวที่คุกเข่าอยู่เบื้องหน้าด้วยสายตาเย็นยะเยือก

“...ผู้อื่นไม่รังเกียจที่เจ้าเคยผ่านการแต่งงาน ยินดีแต่งงานจัดหาแม่สื่อมาแต่งงานเจ้าเข้าเรือน เจ้ายังมีสิ่งใดไม่พอใจ” นางยกถ้วยชาบนเตียงเตาขึ้นมาดื่มอีกหนึ่ง

ดูเสียวเซวก็ม่น้ำหลุบตาลง ทำให้เห็นสีหน้าของนางไม่ชัด

นายหญิงใหญ่หันไปมองอินซึ่งที่อยู่ด้านข้าง อินซึ่งค้อมศีรษะเล็กน้อย

นายหญิงใหญ่ถอนหายใจ “เจ้าเป็นคนที่อยู่ข้างกายซาเออร์ ข้ายอมไม่ฝืนใจ เจ้าลองไตร่ตรองดูให้ดีเถิด”

ดูเสียวเซวรับคำเบาๆ ว่า “เจ้าคะ” อินซึ่งก็ก้าวออกมาหิวตัวนางพาออกไปนอกประตู

ทั้งสองคนเดินมาถึงบันได อินซึ่งดึงดูเสียวเซวไปกระซิบ “เหตุใดเจ้าจึงโง่งมปานนี้ ตอนนายหญิงใหญ่ถาม เหตุใดจึงไม่ยอมผลักเรือตามน้ำรับคำไปก่อน...”

ดูเสียวเซวไม่พูด เพียงถอนหายใจยาว ทำทางอึดอัดคับแค้นใจมาก “เป็นอะไรไป” อินซึ่งปรายตามองม่านด้านหลังเร็วๆ แวบหนึ่ง “เราอยู่เรือนเดียวกัน เจ้ามีสิ่งใดก็รีบพูดมา อีกสักครู่ตอนที่ข้าย้อนกลับไปจะได้ถือโอกาสช่วยพูดให้เจ้าช่วงที่นายหญิงใหญ่ยังไม่หงุดหงิด”

ดูเสียวเซวมองอินซึ่งแล้วยิ้มขึ้น พูดเสียงเบา “คุณชายเจ็ดยังไม่กลับมา ข้าจะมีแก้ไขเรื่องนั้นได้อย่างไร”

อินซึ่งชะงัก น้ำเสียงสั่น “เจ้า...หรือว่าเจ้าเป็นห่วงคุณชายเจ็ด”

ดูเสียวเซวผงกศีรษะ ดวงตาเปล่งประกาย พุดจึ่งมา “ที่ข้ามีทุกวันนี้

ล้วนเป็นเพราะได้รับความช่วยเหลือจากคุณชาย...แม้เขาจะอารมณ์ร้าย แต่กลับไม่เคยดูแคลนข้า...ข้ายอมจดจำความดีของเขาไปตลอดชีวิต...”

อินซิ่งกลอกตา “แต่ข้าพึ่งนายหญิงใหญ่แล้ว เพราะเช่นนั้นนางจึงอยากเร่งจัดการเรื่องของเจ้าให้เรียบร้อยก่อนที่คุณชายเจ็ดจะกลับมา... ข้ายังบอกว่า หากเกิดเรื่องอะไรขึ้นต้องไว้ทุกข์นานสามปี เจ้าค่อยได้ แต่อีกฝ่ายคอยไม่ได้ ถ้าพลาดการแต่งงานครั้งนี้ไปแล้ว ไม่รู้ว่าต่อไปจะมีที่ดีกว่านี้อีกหรือไม่...”

“เจ้าว่าอะไรนะ” ภูเสียวเซ่ยมองอินซิ่งอย่างตื่นตระหนก “ที่เจ้าพูดเมื่อครู่หมายความว่าอะไร”

อินซิ่งหันไปมองสาวใช้รุ่นเยาว์ที่ยืนอยู่หน้าม่านประตูเวบหนึ่งแล้ว ดึงภูเสียวเซ่ยลงบันได มองข้ามองขวาด้วยสีหน้าระมัดระวัง ก่อนยื่นหน้าเข้าไปกระซิบ “วันนั้นข้ายกน้ำชาเข้าไป ได้ยินเสียงเหมือนนายหญิงน้อยสกุลงเล่นเกรงว่าตัวเองจะเดือดร้อนจึงไม่ค่อยอยากช่วยเรื่องนี้มาก ข้าจึงอยากเตือนเจ้า...”

“นางไม่ยอมช่วยรี” ภูเสียวเซ่ยหน้าซีด “นางมีสิทธิ์อะไรไม่ช่วยคุณชายดีต่อนางถึงเพียงนั้น...” พูดมาถึงตรงนี้ ภูเสียวเซ่ยพลันหุบปากจับ

ไบหน้าของอินซิ่งคล้ายคิดเรื่องอะไรบางอย่างได้ นางจึงยิ้มพลางกล่าวว่า “มีเรื่องอะไรหรือ”

“เปล่า ไม่มีอะไร” ภูเสียวเซ่ยยิ้มอย่างไม่ค่อยสบายใจ “ข้าแค่รู้สึกว่าคุณหญิงน้อยสกุลงเล่นดูไม่ค่อยใส่ใจเรื่องของคุณชาย...”

“โธ่เอ๊ย!” อินซิ่งปิดปากหัวเราะ “การที่คนเขาไม่ใส่ใจนั้นก็สมควรในเมื่อยังไม่ได้เป็นอะไรกัน และยังไม่ได้หมั้นหมาย...แค่มาช่วยส่งข่าวให้เช่นนี้ก็ถือว่ามามีน้ำใจแล้ว”

ภูเสียวเซ่ยทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็หยุด สุดท้ายก็ฝืนยิ้มออกมา

“เป็นเช่นไร นางว่าอย่างไรบ้าง” นายหญิงใหญ่ถามขึ้นซึ่งด้วยแววตา
เคร่งเครียด

อันซึ่งตอบเสียงเบา “นางบอกว่าเป็นห่วงคุณชายเจ็ดเจ้าค่ะ อยาก
คอยให้คุณชายเจ็ดกลับมาก่อนค่อยแต่งงาน...ทำทางมีน้ำใจดีมาก...”
จากนั้นนางก็เล่าบทสนทนาของทั้งคู่กับสีหน้าท่าทางของญี่เอวเชวให้
นายหญิงใหญ่ฟัง “...ไม่เหมือนกำลังแสดงละคร”

นายหญิงใหญ่หันหัวคิ้ว สิ่งอันซึ่ง “บอกคนทางนั้นว่า ตอนเสี้ยวเชว
แต่งออกไป ข้าจะเพิ่มสินเดิมให้สองพันตำลึง...ครอบครัวเขาอยากซื้อ
ร้านที่ไท่หยวนมาโดยตลอด ลองว่ามีเงินสองพันตำลึงนี้ น่าจะอยากให้
เรื่องนี้สำเร็จ”

อันซึ่งฟังแล้วขบริมฝีปาก จากนั้นจึงยิ้ม “นายหญิงใหญ่คิดการณ
ได้รอบคอบเจ้าค่ะ” พุดพลางยอภายทำความเคารพนายหญิงใหญ่แล้ว
ตั้งท่าจะขอตัวออกไป

“เจ้าคอยเดี๋ยว” นายหญิงใหญ่เรียกนางไว้เพื่อสอบถาม “นายหญิง
น้อยสกุลเส้นเออะไรมาบ้าง”

อันซึ่งยิ้ม “พวกของกินเล่นอย่างขนมทอดน้ำมัน^๘ ขนมอ้ายวาวว^๙
ขนมเกลียวทอดเคลือบน้ำผึ้ง ขนมถั่วกวน ขนมถั่วแดงม้วนเจ้าค่ะ”

นายหญิงใหญ่ยิ้มพลางผงกศีรษะ

อันซึ่งเห็นแววชื่นชมยินดีในดวงตาของนางก็ยิ้มตาม “แม้จะเป็น
ของพื้นๆ แต่สดใหม่ เกรงว่าคงตั้งใจทำมาโดยเฉพาะ บ่าวยกเข้ามาให้
นายหญิงใหญ่ชิมดีหรือไม่เจ้าค่ะ”

^๘ หรือที่บ้านเราเรียกว่า ปาท่องโก๋

^๙ ขนมที่ใช้เมล็ดวอลนัต เมล็ดแตง งา และน้ำตาล ผัดรวมกันจนสุกทำเป็นไส้
แล้วห่อด้วยข้าวเหนียวหนึ่งลูก ปั้นเป็นก้อนกลมเล็ก สามารถกินได้ทันที มีสีขาวดูจืดชืด
รสสัมผัสนุ่มเหนียว ให้รสชาติที่หอมหวาน

นายหญิงใหญ่ผวกศีรษะ “ซงซาหลงจิง¹⁰ มาหาหนึ่งด้วย”

อันซึ่งรับคำ เดินจากไปเพื่อเอาขนมที่เส้นมูซิงนำมาจัดใส่จาน ซงซาหลงจิงก่อนฤดูฝน¹¹ ยกไปให้นายหญิงใหญ่ด้วยตัวเอง

นายหญิงใหญ่มองขนมตรงหน้าแล้วถอนหายใจเบา ๆ เรียกอวีจันเข้ามา “เจ้าเอป็นระดับเพชรคู่ที่อยู่ในกล่องของข้าไปมอบให้นายหญิงน้อยสกุลเส้น ถือเป็นของตอบแทน”

อวีจันชะงัก “ป็นเงินรูปดอกสือหลิวนั้นหรือเจ้าคะ”

นายหญิงใหญ่ผวกศีรษะ “คู่ นั่นละ”

เส้นมูซิงรับของตอบแทนจากนายหญิงใหญ่แล้วตกตะลึงไปชั่วครู่

แม้ตัวป็นทำจากเงินและดอกสือหลิวนั้นไม่ได้มีขนาดใหญ่ แต่เพชรที่ฝังอยู่ด้านบนกลับเม็ดใหญ่เท่าเม็ดถั่วเหลือง อย่างน้อยก็ต้องมีสิบสอง কেอลา¹²...หากต้องการมอบของตอบแทนที่มีราคาทัดเทียมกัน นางคงต้องใช้มรดกที่ห่อหุ้มไว้ให้เท่านั้น ทำให้เส้นมูซิงลังเล

อวีจันยิ้มแล้วพูดว่า “ขนมที่นายหญิงน้อยมอบให้มา นายหญิงใหญ่ของเราชื่นชอบมาก จึงตั้งใจให้ป่วมาขอขนมเพิ่มอีก บอกว่าถือเป็นของตอบแทนจากท่านเจ้าคะ”

เส้นมูซิงฝืนยิ้ม สั่งให้ห้องครัวทำขนมอีกหลายชิ้น และหยิบอักษร

¹⁰ คือ ชาเขียวชนิดหนึ่ง หากแปลตรงตัวจะหมายถึง บ่อน้ำมังกร มีถิ่นกำเนิดในพื้นที่หมู่บ้านหลงจิง เมืองหางโจว มณฑลเจ้อเจียงของประเทศจีน มีรสชาติหวานปนฝาดนิด ๆ ถือว่าเป็นชาจักรพรรดิในบรรดาชาจีนทั้งหมด

¹¹ คือ ยอดชาที่เก็บก่อนซึ่งหมิง หรือเชิงเม้งในภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋ว ก่อนที่ฝนจะตก เพราะเชื่อกันว่ายอดชาในช่วงนี้มีรสชาติดีที่สุด มีกลิ่นหอม รสชาติเลิศ และให้ความรู้สึกสดชื่นชุ่มคอกว่าชาที่เก็บเกี่ยวในช่วงอื่นของปี

¹² คำเรียกหน่วยกะรัต ซึ่งเป็นหน่วยน้ำหนักมาตรฐานสากลในการวัดน้ำหนักของอัญมณีที่ใช้กันทั่วโลก

ภาพกับภาพวาดในรัชกาลก่อนมาเป็นของตอบแทน โดยให้อึ่งเฟินนำไปมอบให้

วันรุ่งขึ้นนายหญิงใหญ่ให้คนส่งของกินประเภทเกี้ยวกุ้งแกว่เจียรระโน¹³ กับของกินจำพวกเผ็นกั่ว¹⁴ มาให้

อวีจันยัมหน้าบาน “นายหญิงใหญ่เกิดที่กว้างตงจึงตั้งใจให้คนทำอาหารว่างของทางนั้นมาให้นายหญิงน้อยชิมดูเจ้าคะ”

เสิ่นมูซิงทำได้เพียงส่งของตอบแทนกลับไปอีกครั้ง

ให้กันมาให้กันไปเช่นนี้ สุดท้ายเสิ่นมูซิงต้องลงครวไปกำกับการทำขนมท้องถิ่นต่างๆ ขนมฉือปา¹⁵ ขนมซงเกา¹⁶ ขนมเซ่ง อวีห้วน¹⁷ ซุนเจวี่ยน¹⁸ และขนมตันฮงเกา¹⁹...ต่างทยอยออกจากเตา

¹³ คนไทยเรียกกันติดปากว่า ฮะเก๋ากุ้งสด

¹⁴ หรือผัสนกในสำเนียงแต้จิ๋ว เป็นแป้งนึ่งแบบเดียวกับฮะเก๋า แต่แป้งบางกว่าและปั้นเป็นทรงพระจันทร์เสี้ยว ใส่เป็นหมูสับผสมผัก ถ้าเป็นผัสนกแต้จิ๋วใส่จะเป็นผักกาดดองผสมหน่อไม้ เป็นอาหารว่างหรืออาหารเรียกน้ำย่อยของจีนที่เรียกว่า ‘เตียนซิน’ หรือ ‘ติ่มซ่า’ ในสำเนียงกวางตุ้ง นิยมรับประทานพร้อมกับน้ำชา

¹⁵ ทำจากข้าวเหนียวนึ่งสุกแล้วนำไปตำ ในยุคหลังอาจทำจากแป้งข้าวเหนียวนวดกับน้ำอุ่นให้เหนียว ปั้นเป็นก้อนกลมหรือหั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยม กินคู่กับน้ำเชื่อมน้ำตาลทรายแดง ในชื่อชวนบางพื้นที่มีการคลุกด้วยผงถั่วและโรยดอกกุย ให้รสชาติหวาน คล้ายกะลोजีที่คนไทยรู้จักกัน

¹⁶ เป็นขนมที่ทำจากแป้งข้าวเหนียว โรยหน้าด้วยงาป่น ถั่วบด หรือน้ำตาลทรายแดง นึ่งในกระบอกไม้โดยใช้ความร้อนจากหม้อนึ่ง เมื่อสุกจะดูคล้ายขนมถั่วฟู

¹⁷ คือ ลูกชิ้นปลา

¹⁸ หรือเปาะเปี๊ยะในสำเนียงฮกเกี้ยน เป็นอาหารว่างที่นิยมรับประทานกันแถบเอเชียตะวันออกเฉียงและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีต้นกำเนิดมาจากประเทศจีน ส่วนมากจะพบได้ใน ‘เตียนซิน’ หรือ ‘ติ่มซ่า’

¹⁹ หรือแพนเค้กไข่ ทำโดยผสมแป้งกับไข่ ทอดในกระทะให้เป็นทรงกลม ใส่ไส้แบบต่างๆ ตามชอบแล้วพับครึ่ง

ผ่านไปหลายวัน จางฮ่วยยังไม่กลับมา แต่ราชสำนักมีราชโองการลงมาสถาปนาฮ่องเต้ที่อยู่ไกลถึงปาเหอเป็นอดีตฮ่องเต้ที่สละราชสมบัติ เลื่อนตำแหน่งหวังชิง ขุนนางที่ปรึกษากรมพิธีการชั้นเจ็ดเป็นผู้ตรวจการฝ่ายขวาชั้นสามแห่งสำนักตรวจการ เพื่อเป็นราชทูตเดินทางไปปาเหอในวันที่สิบหกเดือนเก้า

ทันทีที่ราชโองการเรื่องนี้ถูกประกาศออกไป ทั้งนอกและในราชสำนักล้วนตื่นตระหนก แต่กลับยังคงนิ่งได้อย่างน่าประหลาด

“ผู้อื่นมองว่าเป็นทางเสี่ยง เขากลับมองว่าเป็นทางลัด...” อาจารย์หมิ่นนั่งอยู่ในห้องอุ่นข้างห้องตำราของเสิ่นจิน ต้มชาลิ่วอันกวาเพี้ยนที่เสิ่นมู่ซิงยกมาให้ด้วยตัวเองพลางเล่าเรื่องหวังชิงให้เสิ่นจินฟัง “เขาบอกว่า การเดินทางไปปาเหอครั้งนี้ไม่ใช่เป็นการเอาชีวิตไปทิ้งที่น้ำพุเพลิง แต่เป็นการจารึกชื่อไว้ในประวัติศาสตร์ ดูท่า เขาจะตระหนักถึงภัยอันตรายของภารกิจนี้เป็นอย่างดีแล้ว”

เสิ่นจินผงกศีรษะเล็กน้อย แล้วหันไปถามเสิ่นมู่ซิงที่อยู่ด้านหลัง “เจ้าบอกว่า เชียวจ้าว บิดาของเชียวซ่า เป็นผู้นำพรรคเจาปังกลุ่มกิจการขนส่งทางน้ำที่หยางโจวหรือ”

“เจ้าคะ” เสิ่นมู่ซิงตอบรับ

เสิ่นจินครุ่นคิด “ข้าเห็นว่าคงต้องเอาตัวหวังชิงมาหารือกันสักหน่อย เพื่อดูว่าเขาจะต้องเผชิญความยากลำบากอะไรเป็นพิเศษระหว่างภารกิจที่ปาเหอ ข้าได้ยินมาว่าการเดินทางไปเป็นราชทูตครั้งนี้ กองงานพิธีการได้มอบคนเพียงสี่คนให้ร่วมเดินทางไปกับหวังชิง ผู้ตรวจการทั่วไปที่ออกจากเมืองหลวงไปสืบทอดยังไม่ได้...พวกเราต้องแก้ปัญหาให้ถูกจุด แก้ไขปัญหาที่แท้จริง เพื่อโน้มน้าวให้เขามั่นใจยิ่งขึ้น”

อาจารย์หมิ่นเห็นด้วยเป็นอย่างมาก กล่าวยิ้มๆ “ถ้าเช่นนั้นข้าจะนัดหวังชิงมาพຽ่งนี้ ดีหรือไม่”

เส้นเงินตอบ “ได้! อีกไม่ถึงสิบวันเขาต้องเดินทางออกจากเมืองหลวงแล้ว ผ่านไปอีกสองสามวันเกรงว่าเขาคงไม่มีเวลาเดินไปไหนมาไหนแล้ว” กล่าวจบเส้นเงินหันไปสั่งเส้นมูซิง “เวลานี้เจ้าจงไปโรงเตี๊ยมเหลียนเซิง ดูว่าสกุลเซียวพอจะมีเงินให้ใช้จ่ายได้เท่าไร มีคนที่คนตอนที่พ่อคุยกับหวังชิงฟุ้งนี้จะได้วางแผนถูก”

เส้นมูซิงรับคำแล้วเดินออกไป

พอได้ยินว่าเส้นมูซิงมา นายหญิงใหญ่ก็ออกมาต้อนรับนางเข้าไปด้านในอย่างดีอกดีใจ

“เป็นอย่างไบ้าง มีข่าวดีอะไรหรือไม่”

นายหญิงใหญ่มองเส้นมูซิงด้วยสายตาคาดหวังจนเส้นมูซิงรู้สึกผิด เพราะถ้าหากช่วยเซียวซำกลับมาไม่สำเร็จ...นางจะยังมีหน้ามาพบกับนายหญิงใหญ่อีกหรือ

เส้นมูซิงเล่าความคิดของเส้นเงินให้นายหญิงใหญ่ฟัง

นายหญิงใหญ่ฟังแล้วรีบให้อันซิงไปเชิญเซียวจ้าวมา

“ทางข้า จะให้ยืมเงินสตออกมาสองล้านตำลึงก็ไม่ใช่ปัญหา”

นายหญิงใหญ่ฉวยโอกาสตอนที่เซียวจ้าวยังไม่มาบอกกล่าวเส้นมูซิงก่อน “ถ้าจะเอามากกว่านี้ อาจต้องไปรวบรวมบัญชีหรือขายทรัพย์สินบางอย่าง...”

เส้นมูซิงตกใจ คิดไม่ถึงว่านายหญิงใหญ่จะมีเงินถึงเพียงนี้

เซียวจ้าวมาถึงอย่างรวดเร็ว ทั้งสามคนปิดประตูหารือกัน เส้นมูซิงแจ้งเจตนาในการมาเยือน

เซียวจ้าวกล่าว “เงินไม่ใช่ปัญหาใหญ่ ตอนที่ข้าเดินทางมา นายท่านผู้เฒ่าได้มอบตัวเงินให้ห้าแสนตำลึง เพื่อไว้ติดสินบนขุนนางราชสำนักทางน้องชายสามรวบรวมเครื่องกระเบื้อง ผ้าไหม และเกลือไว้ มีมูลค่าสองแสนตำลึง สามารถใช้ได้ตลอดเวลา น้องชายทำเตรียมคนที่ จะเดินทาง

ไปปาเหอพร้อมแล้ว ในมือข้ายังมีเงินสดอีกสี่แสนตำลึง” เขาพูดพลาง ยื่นกล่องสีแดงเคลือบเงาวาดลายเส้นสีทองใบหนึ่งให้เส้นมุซิง “ในนี้มีตัวเงินสองแสนตำลึง เจ้าเอากลับไปนับก่อนได้”

คิดจะขีดเส้นแบ่งเขตแดนกับนางให้ชัดเจนหรือ เส้นมุซิงยิ้ม กำลังจะยื่นมือออกไปรับกล่อง นายหญิงใหญ่ก็ยื่นมือออกมากันมือของ เส้นมุซิงทันที กล่าวยิ้มๆ “บอกว่ามีตัวเงินห้าแสนตำลึงไม่ใช่หรือนายท่านใหญ่คงไม่ได้หวังแม้แต่เงินของนายท่านผู้เฒ่าใช่หรือไม่”

เชียวจ้าวไม่มองนายหญิงใหญ่แม้แต่แวบเดียว เขาส่งกล่องใบนั้น มาให้ที่มือเส้นมุซิง “ข้าอยากไปคารวะนายท่านเส้น หวังว่านายหญิงน้อย จะช่วยพาไปพบ”

เส้นมุซิงค่อนข้างลังเล เนื่องจากเงินเพียงให้นางมาแจ้งข่าวเพื่อ แสดงให้เห็นว่าเขาให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ ถ้าเขารู้สึกว่าต้องพบเชียวจ้าวสักครั้ง เขาย่อมต้องบอกนาง...

หญิงสาวจึงบอกปัดอ้อมๆ “หลายวันนี้ท่านพ่อนัดพบกับสหายจากที่ต่างๆ ด้วยเรื่องของเชียวซ่า เวลาส่วนใหญ่จึงแทบไม่มี ไร่ข้าจะกลับไปถามท่านพ่อให้ว่ามีเวลาวางเมื่อใด...”

มุมปากของเชียวจ้าวยกโค้งขึ้นเล็กน้อย เขาตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่นายหญิงใหญ่ชิงก้าวออกมาขวางหน้าเขาไว้ ผลักกล่องใส่่มือเส้นมุซิงพลางขยิบตาให้นางเป็นสัญญาณว่าให้รับกล่องใส่ตัวเงินสองแสนตำลึงนี้ไว้ “ก็ดี นายท่านใหญ่เราควรไปพบนายท่านเส้น ตอนที่เจ้ากลับไปก็ช่วยบอกนายท่านเส้นด้วยว่า ถ้าหวังชิงผู้้นั้นต้องการสิ่งใด พวกเราจะจัดหามาให้”

เชียวจ้าวผงกศีรษะ “ใช่ เจ้าช่วยบอกนายท่านเส้นด้วยว่า ถ้าหวังชิงผู้้นั้นต้องการสิ่งใด พวกเราจะคิดหาวิธีมาให้”

บางทีสามีภรรยาผู้้นั้นคงมีช่วงเวลาที่ต้องพึ่งพิงกันน้อยมากกระมัง

เล่นมุขชิงยิ้มรับคำ หลังไต่รถรองอยู่ครู่หนึ่งนางก็รับกล่องมา ย่อตัวอำลา
สองสามีภรรยาสกุลเซียว

ครั้งนี้นายหญิงใหญ่ออกมาส่งนางที่ประตูด้วยตัวเองแล้วรีบย้อน
กลับไป

ท่าทางรื้อมันของนายหญิงใหญ่ทำให้เล่นมุขชิงยิ้มน้อย ๆ ไม่รู้ว่า
ทั้งคู่จะมีปากเสียงกันหรือไม่

เป็นอย่างไรที่เล่นมุขชิงคิด คือนายหญิงใหญ่ยังไม่ทันได้เข้าไปในห้อง
คำต่อวาก็หลุดออกจากปากแล้ว “...เอาเงินสองแสนตำสิ่งออกมาพาดคน
ท่านนึกว่าผู้อื่นไม่เคยพบเห็นเงินหรือ...ท่านเปลี่ยนเป็นทำตัวหยาบคาย
เช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

เซียวจ้าวแค้น “ฮิ!” เสียงเย็น “เจ้าจะไปรู้อะไร ถ้าข้าไม่ประกาศ
คัดดาออกมาบ้าง ภายหน้าสกุลเส้นจะมองพวกเราอย่างไร...”

“ท่านได้ประกาศคัดดาแล้ว ผู้อื่นจะให้ท่านเข้าพบหรือ” นายหญิง
ใหญ่มองเซียวจ้าวด้วยรอยยิ้มซัดซา “อย่าอวดเก่งทั้งที่ไม่เก่งจริงดีกว่า...”

“อย่างน้อยนางก็รับเงินไปแล้ว” เซียวจ้าวไม่ยอมแพ้ “ใช้ว่าเจ้า
ไม่เคยพบเจอขุนนาง ครั้งก่อนข้าไปร่วมดื่มสุรากับเถาเสวฉิน ผู้ว่าการ
มณฑลเจียงซู ที่หอสีซุน เหวินเจียเออร์ดาวเด่นให้การปรนนิบัติเป็น
อย่างดี ตอนแรกกะว่าจะให้เงินเหวินเจียเออร์หนึ่งตำสิ่งไปซื้อเครื่อง
ประทีนโคม สุดท้ายเกิดปวดใจอยู่นานจึงเพิ่มให้อีกหนึ่งตำสิ่ง...”

“นายท่านเส้นเป็นใคร แล้วเถาเสวฉินผู้นั้นเป็นใคร” นายหญิงใหญ่
ตัดบทคำพูดของเซียวจ้าวอย่างเด็ดขาด “เปรียบเทียบกันได้หรือ สมัยก่อน
ตอนนายท่านเส้นเป็นผู้ว่าการอยู่ที่ซื่อชวน เป็นคนใจซื่อมือสะอาดจนเป็นที่
เลื่องลือ...”

“อย่างเจ้าจะไปรู้เรื่องอะไร” เซียวจ้าวเย้ยหยัน “นายท่านเส้น

ใจซื้อมือสะอาดหรือ ถ้าเขาใจซื้อมือสะอาดจริง จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคดีทุจริตของผู้ว่าการเมืองอวีเหยาหรือ หากเขาใจซื้อมือสะอาดจริง จะซื้อเรือนที่ถนนหมิงสื่อได้หรือ”

“อดีตฮ่องเต้มีรับสั่งว่า นายท่านเล่นไม่ได้ทุจริต แต่ท่านกลับกล่าวหาเขา” นายหญิงใหญ่สวนกลับอย่างไม่ยอมอ่อนข้อ “ข้าสายตาไม่ดีจริงๆ ไม่เจอกันแค่วันนี้ทั้งวัน ท่านเก่งกว่าคนของศาลต่ำลี้เสียอีก”

เสียงทะเลาะเบาะแว้งของสามภรรยาสกุลเซียวดังขึ้นเรื่อยๆ...

อวีจ่านให้การต้อนรับขับสู้อย่างดีมาก นางเดินออกไปข้างนอกเป็นเพื่อนเล่นมุขิง

“ระยะนี้นายหญิงน้อยผมลงไปมาก ท่านต้องถนอมสุขภาพดีๆ นะเจ้าคะ”

เล่นมุขิงรู้ว่าช่วงนี้ตนผอมลงไปไม่น้อย แต่นางไม่ยากให้ผู้อื่นรู้สาเหตุ จึงยิ้มแล้วบอกว่า “ข้าผอมเช่นนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว”

อวีจ่านพ่นฝีเท้าให้ชาลง หันกลับไปพูดกับอิงเฟิน “ที่นายหญิงใหญ่มอบให้ครวก่อนไม่ใช่รังนกธรรมชาติ แต่เป็นรังนกเลือด...น้องสาวกลับไปแล้วช่วยเอานี้คืนกับเนื้อผลกุ้ยหยวน²⁰ให้นายหญิงน้อยกินบำรุงด้วยนะ”

อิงเฟินเห็นอวีจ่านให้ความเคารพยกย่องเล่นมุขิงก็ดีใจมาก ยิ้มรับคำ “ได้” แล้วบอกต่อว่า “พี่สาวช่างเอาใจใส่ดีเหลือเกิน ต่อไปถ้ามีเรื่องอะไร ขอให้ท่านหมั่นชี้แนะข้าด้วย”

อวีจ่านยิ้มและพูดติดตลกว่า “น้องสาวเป็นคนช่างกายที่รู้ใจ นายหญิงน้อยที่สุด จะต้องการคำชี้แนะจากข้าที่ไหนกัน” พวกนางพูดคุย

²⁰ ลำไยอบแห้ง

และหัวเราะกัน

ขณะที่เห็นว่าถ้าเลี้ยวตรงตันไม้ใหญ่สูงตระหง่านขนาดลำต้นเท่าคนโอบข้างหน้า เดินไปทางด้านซ้ายอีกแต่ไม่ก็ก้าวจะเป็นประตูใหญ่กลับได้ยินเสียงหอบเรียกดังมาจากด้านหลัง “นายหญิงน้อย คอยเดี๋ยวเดี๋ยวก่อน...”

เลิ่นมู่ซิงหันกลับมาแบบงงๆ เห็นธูเสี่ยวเซวียกชายกระโปรงวิ่งตามพวกนางมา

อวีจางที่อยู่ข้างๆ นิ้วหน้า นับตั้งแต่นายหญิงใหญ่ดูออกว่าเลิ่นมู่ซิงไม่ค่อยอยากอยู่ใกล้ธูเสี่ยวเซวี่ ก็ประกาศเอาไว้ว่าให้พวกนางคอยระวังอย่าให้ธูเสี่ยวเซวี่โผล่หน้ามาให้เลิ่นมู่ซิงเห็น

อวีจางก้าวออกไปขวาง “เสี่ยวเซวี่มาหานายหญิงน้อยด้วยเรื่องใดหรือ”

อาจเพราะวิ่งมาเร็วเกินไป สีหน้าของธูเสี่ยวเซวี่จึงค่อนข้างซีดขาว นางค้อมศีรษะให้อวีจางแบบส่งๆ แล้วเดินอ้อมตัวอีกฝ่ายไปหาเลิ่นมู่ซิง “นายหญิงน้อย ข้ามีเรื่องอยากพูดกับท่าน”

ครั้งแรกที่พบกันคือที่อารามเย่าหว่ง ครั้งที่สองคือศาลาว่านเป่า ครั้งที่สามคือเรือนทิงอวี่...ทุกครั้งล้วนมีแต่เรื่องไม่น่าอภิรมย์ทั้งสิ้น

เลิ่นมู่ซิงจึงไม่ค่อยอยากเสวนากับธูเสี่ยวเซวี่มากนัก นางยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างสุภาพ “เสี่ยวเซวี่มาหาข้าด้วยเรื่องอันใดหรือ”

ธูเสี่ยวเซวี่ลังเลอยู่นานก็ไม่ยอมเอ่ยปาก ทำทางเหมือนต้องการให้อวีจางกับอิงเฟินแยกตัวออกไป

อิงเฟินนึกถึงท่าทางของธูเสี่ยวเซวี่ที่แสดงออกให้ตนเห็นว่านางชอบเซียวซ่ามากแล้วรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ ยิ่งตอนนี้เห็นอีกฝ่ายทำท่าทางอึดอัด อิงเฟินยิ่งไม่พอใจ จึงมองอีกฝ่ายด้วยสายตาดูแคลน “ที่นี่ไม่มีคนนอก เจ้ามีสิ่งใดก็พูดออกมาได้เลย ไม่ต้องทำกระบิดกระบวน”

น้ำเสียงรำคาญใจมาก

ภูเสียวเซวเห็นเส้นมูซิงยื่นท่าที่ล้ารวม แวตาก็เริ่มฉายแววไม่พอใจว่าจะเสแสร้งทำเป็นผู้ตื้ออะไรนักหนา ตอนแรกนางเอาแต่ปั้นหัวคุณชายไม่ใช่หรือ...

“นายหญิงน้อย ข้ามาหาท่านด้วยเรื่องของคุณชาย...” ภูเสียวเซวลากเสียงยาว มองเส้นมูซิงดวงตาเป็นประกาย น้ำเสียงคลุ้มเครืออย่างมาก

อวีจานเป็นคนเก่งที่ติดตามอยู่ข้างกายนายหญิงใหญ่ แม้นางจะไม่รู้เรื่องราวระหว่างเซียวเซวกับเส้นมูซิง แต่การที่เส้นมูซิงให้ความช่วยเหลือถึงเพียงนี้ทำให้นางพอจะเดาออก กอปรกับเมื่อก่อนภูเสียวเซวเคยรับใช้เซียวเซว...พอมารู้สถานการณ์อย่างในตอนนี้นางจึงทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ สายตาก็หันไปมองเส้นมูซิงฟุ้งว่าไม่รู้จะทำอย่างไร

เส้นมูซิงได้ยินแล้วจุกจิด อวีจานเป็นสาวใช้ประจำตัวของนายหญิงใหญ่ที่เป็นมารดาผู้ให้กำเนิดเซียวเซว ทว่าภูเสียวเซวกลับพุดจาเช่นนี้ต่อหน้าอวีจาน นางมีจุดประสงค์อะไร หรือตั้งใจจะบอกเป็นนัยๆว่าตนกับเซียวเซวมีอะไรกัน

“ไม่จำเป็น” เส้นมูซิงยิ้มอย่างเฉยชา “ที่เรือนยังมีธุระ ข้าไม่สะดวกจะอยู่ที่นั่นนานๆ ถ้าเรื่องของเสียวเซวลีกลับมา ไข่ข้ามีเวลาค่อยมาฟังก็แล้วกัน” กล่าวจบก็หมุนตัวเดินจากไป

อวีจานเห็นแล้วมีสีหน้าลนลาน รีบเดินตามไป

อิงเฟินถลึงตาใส่ภูเสียวเซวอย่างดุตันก่อนหมุนตัวเดินตามไปด้วย ภูเสียวเซวมองตามเงาแผ่นหลังของเส้นมูซิงด้วยแวตาสับสน กระวนกระวาย

พอเสียวพันตันไม่ใหญ่สูงตระหง่านตั้นนั้น เส้นมูซิงก็จะออกจากโรงเตี๊ยมเหลียนเซิงไปแล้ว เกรงว่าตนจะไม่มีโอกาสได้พบกับเส้นมูซิงอีก... ภูเสียวเซวกัดฟันยกชายกระบะโปรงวิ่งตาม “นายหญิงน้อย คอยเดี๋ยว...”

แม่เส้นมูซิงจะได้ยินเสียงเรียกจากทางด้านหลัง แต่นางตัดสินใจแล้วว่าจะไม่สนใจเถวเสวเซว ด้วยเหตุนี้จึงเดินหน้าต่อไปโดยไม่หันกลับไปมอง

อวีจางกับอิงเฟินอดหันกลับไปดูไม่ได้ เห็นเถวเสวเซวตรงดิ่งมาหาพวกนางอย่างสุดกำลัง

ทั้งสองคนส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ เมื่อเถวเสวเซวผลักพวกนางสองคนออกไป คว้ามือของเส้นมูซิงดิ่งไปที่ถนนสายเล็กด้านข้าง “ท่านตามข้ามา...”

เส้นมูซิงได้ยินเสียงร้องจึงหันกลับมา แต่ก็สายเกินการณ์ เถวเสวเซวยึดมือนางแน่น ไม่ค่อยให้ได้สติ เส้นมูซิงก็ถูกเถวเสวเซวลากตัวให้วิ่งถูถูถ่วงไปข้างหน้าหลายก้าว

อิงเฟินตอบสนองไวกว่าอวีจาง นางรีบวิ่งตามไปคว้ามือของเถวเสวเซวแล้วทวาดเสียงดัง “เถวเสวเซว รีบปล่อยเถวนี้ เจ้าจะทำอะไร อย่างนี้พวกเราไม่รู้ก้าพิตของเจ้า เจ้าจะให้ข้าไปปรับตัวพี่ชายเจ้าจากสกุลเจิงมาอบรมเจ้าหรือไม่”

เถวเสวเซวถูกอิงเฟินกระชากผมจนเจ็บจึงปล่อยเส้นมูซิง ใช้สองมือยื้อเส้นผมของตัวเอง “เจ้า นางหญิงร้ายกาจ...”

อิงเฟินได้ยิน แต่ยังดิ่งผมนางไม่เลิก “พูดอีกสิ เจ้าพูดอีกสิ ข้าจะทำให้เจ้าหัวล้าน”

ทั้งสองคนยื้อยุดกันพัลวัน

เส้นมูซิงลอบแซนที่ถูกเถวเสวเซวดึงจนเจ็บ เห็นท่าทางของทั้งสองคนไม่เข้าทีและเห็นอวีจางวิ่งมา นางจึงรีบบอกอิงเฟิน “อวีจางมาแล้ว”

พออิงเฟินได้ยินก็ปล่อยมือจากเถวเสวเซวอย่างไม่ยั้ง “วันนี้ข้าจะตีสุนัขแบบดูหน้าเจ้าของ...”

เถวเสวเซวก็ได้ยินคำเตือนของเส้นมูซิงเช่นกัน นางจึงลอบศรัระและ

ถลึงตาใส้องเพิน ถึงภูเสี้ยวเซวี่จะมีท่าทางอยากกินอีกฝ่าย แต่ความกลัว
อวี่จ้านทำให้นางไม่กล้าลงมืออีก

“เสี้ยวเซวี่” อวี่จ้านที่รับมามีสีหน้าไม่น่าดูอย่างมาก “นายหญิงน้อย
เป็นแขกคนสำคัญที่นายหญิงใหญ่ของเราเชิญมา เจ้ากลับไม่รู้จัก
กฎระเบียบเช่นนี้ ระวังนายหญิงใหญ่จะมีโทษ”

ภูเสี้ยวเซวี่ผินยิ้มเจื่อนให้อวี่จ้าน “น้องอวี่จ้าน ไม่มีอะไรๆ ขำกับ
นายหญิงน้อยเป็นคนคุ้นเคย ทุกคนก็แค่หยอกล้อกันเท่านั้น...”

คำพูดของนายหญิงใหญ่พลันระเบิดขึ้นมาในหัวของเสิ่นมู่ซิง “ต่อมา
ข้าได้ยินเสี้ยวเซวี่เล่าอีกว่า เจ้าเป็นผู้มีพระคุณ ช่วยชีวิตนางและให้นาง
ไปหาซาเออร์ ครั้งนี้ข้าจึงให้นางช่วยพาข้าไปหาเจ้า...”

เสิ่นมู่ซิงบังเกิดความรู้สึกลึกลับคลุ่นขึ้นมาทันที นางปรายตามอง
ภูเสี้ยวเซวี่ด้วยแวตาทะเยียดหยัน หันไปผงกศีรษะให้อิงเพิน “พวกเราไป”

อวี่จ้านเห็นเสิ่นมู่ซิงไม่พอใจก็รีบส่งยิ้มให้นาง “นายหญิงน้อย
ได้โปรดอย่าเก็บเอาคำพูดของเสี้ยวเซวี่มาใส่ใจ” ระหว่างที่พูด นางหันไป
ส่งสายตาให้ภูเสี้ยวเซวี่

ตามปกติถ้ามีเหตุการณ์เช่นนี้ ภูเสี้ยวเซวี่จะต้องขอภัยอย่างว่่าง่าย
และอวี่จ้านจะช่วยพูดจาประจบประแจงให้อีกหลายประโยค แล้วเรื่องนี้
ก็จะผ่านไป

ผู้ใดจะรู้ว่าคราวนี้ภูเสี้ยวเซวี่จะทำตัวผิดไปจากเมื่อก่อน พอได้ยิน
คำพูดของอวี่จ้าน นางไม่เพียงไม่ยอมกล่าวคำขอโทษ ซ้ำยังตรงเข้าไป
ดิ่งแขนเสื้อเสิ่นมู่ซิง แล้วมองอีกฝ่ายด้วยท่าทางน่าสงสาร “นายหญิงน้อย
ข้าไม่ได้มีเจตนาอื่น เพียงอยากขอให้ท่านช่วยคุณชายของเรา...”

เสิ่นมู่ซิงมองดวงตากลมโตเปี่ยมเสน่ห์ดุจสายน้ำในฤดูใบไม้ร่วง
ของนางแล้วในใจก็รู้สึกฉุนเฉียว ใบหน้าฉายแววเย็นชาเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน
เชียวซามีบิดามารดา ต่อให้มีปัญหาที่เวียนมาไม่ถึงเจ้า โยต้องให้ภูเสี้ยวเซวี่

ออกหน้าขอร้อง...

อิงเฟินเห็นสีหน้าของเลิ่นมู่ซิงไม่สู้ดีก็คิดว่า ฦเสี่ยวเซว่คนนี้เคยพูดจาเหลวไหลและตีสนกับเลิ่นมู่ซิงต่อหน้านายหญิงใหญ่ พวกที่รู้ต่างบอกวานายหญิงน้อยของพวกตนช่วยชีวิตฦเสี่ยวเซว่ไว้ มีบุญคุณอย่างใหญ่หลวง ส่วนพวกที่ไม่รู้ต่างเข้าใจวานายหญิงน้อยของพวกตนคบหากับนักร้องชายเสียงเพลง...

อิงเฟินก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าวเพื่อผลักฦเสี่ยวเซว่ออกห่างอย่างแรง “เสี่ยวเซว่พูดจาคลุมเครือเสียจริง...นายหญิงน้อยของพวกเราไปสนิทสนมกับเจ้าตั้งแต่เมื่อไหร่ จะช่วยคุณชายเซียวหรือไม่ ต้องให้เจ้าฦเสี่ยวเซว่มาบอกตั้งแต่เมื่อใด”

อิงเฟินผลักฦเสี่ยวเซว่จนเซถอยหลังไปหลายก้าว ด้วยตั้งหลักไม่ทันจึงล้มลงป็นกองกับพื้น

อวี๋จានรีบก้มหน้าหลุบตา ทำเหมือนมองไม่เห็น

เลิ่นมู่ซิงชะงัก เพราะคิดไม่ถึงว่าอิงเฟินจะผลักฦเสี่ยวเซว่จนล้มไปกับพื้น

แม้จะไม่ชอบฦเสี่ยวเซว่ แต่เลิ่นมู่ซิงก็ไม่ใช่พวกที่ไม่เหลือทางรอดไว้ให้ผู้อื่น จึงรีบสั่งอิงเฟินเสียงเบา “ช่างเถอะ พวกเราอย่าไปเอาความอะไรรบกวนเลย เจ้าไปประคองนางขึ้นมาก่อน พวกเราจะได้รีบกลับ”

อิงเฟินจึงยื่นมือไปให้ฦเสี่ยวเซว่อย่างไม่ค่อยเต็มใจ “รีบลุกขึ้นมาสิ ไม่เช่นนั้น ผู้อื่นจะกล่าวหาว่าพวกเรารังแกเจ้า”

ฦเสี่ยวเซว่เงยหน้ามองใบหน้าเย็นชาของเลิ่นมู่ซิงแล้วเลื่อนสายตาไปที่มือของอิงเฟินซึ่งยื่นมาช้าๆ และค่อยๆ มองใบหน้าที่มีรอยเหยียดหยันของอิงเฟิน สุดท้ายจึงไปจับที่กล่องสีแดงเคลือบเงาวาดลายเส้นสีทองที่อยู่ใให้อ้อมแขนของอิงเฟิน

ฦเสี่ยวเซว่แสดงสีหน้าดูแคลน มองเลิ่นมู่ซิงด้วยแววตาเย็นเยียบ

“ข้าไม่ต้องการความเวทนาจอมปลอมของพวกท่าน ข้าขอถาม ในกลองนั้น คือตัวเงินสองแสนตำลึงของนายท่านใหญ่ใช่หรือไม่”

หัวคิ้วของเส้นมุซิงย่นเข้าหากันเล็กน้อย ในกลองมีตัวเงินสองแสน ตำลึงจริง...แต่ถูกลีลาวเซ่รู้ได้อย่างไร เมื่อคิดมาถึงตรงนี้สีหน้าของนาง จึงยิ่งทวีความเย็นยะเยือกมากขึ้น

ดวงตาของอวีจันฉายแววลนลานจางๆ เหตุใดวันนี้ถูกลีลาวเซ่ถึง เกิดคลังขึ้นมาได้ เรื่องให้เงินหรือไม่ให้เงิน หรือจะให้มากน้อยแค่ไหน เป็นเรื่องของพวกเจ้านาย ถึงรอบให้บ่าวไพร่อย่างพวกนางสอบถามได้ ตั้งแต่เมื่อไร

หากนายหญิงใหญ่รู้ว่าถูกลีลาวเซ่พูดจาไม่รู้จักรกาลเทศะ เกรงว่า ตนจะพลอยถูกลากเข้าไปเกี่ยวข้องและถูกนายหญิงใหญ่มองว่าทำงาน ไม่เป็น แม้แต่เรื่องส่งนายหญิงน้อยออกจากเรือนยังจัดการไม่ได้...

อวีจันนึกตำหนิในใจว่าถูกลีลาวเซ่ช่างขยันสร้างปัญหาเหลือเกิน นางก้าวออกไปดิ่งตัวถูกลีลาวเซ่ “เจ้ารีบลุกขึ้น เลิกทำขยาหน้าที่นี่ได้แล้ว”

แต่ถูกลีลาวเซ่กลับสะบัดมืออวีจันออกและจ้องเส้นมุซิงด้วย แววตาทะมึน “ท่านรับตัวเงินสองแสนตำลึงของนายท่านใหญ่ใช่หรือไม่”

เส้นมุซิงเห็นท่าทางถูกลีลาวเซ่เหมือนอาลัยตัวเงินสองแสนตำลึง... ก็อดหัวเราะเสียดายในใจไม่ได้ เรื่องนี้ไม่ถึงรอบให้เจ้าถูกลีลาวเซ่มา เจ้าก็เจ้าการ ถ้าวันใดที่เจ้ามีสิทธิ์สั่ง เมื่อข้ามาเรือนสกุลเซียวคงไม่ได้ ดื่มน้ำลัทธิอีก...

เส้นมุซิงยิ้มหยัน “ลีลาวเซ่ ใช่ว่าหรือไม่ใช่ เจ้าไม่ควรถามข้า แต่ ควรไปถามนายท่านใหญ่กับนายหญิงใหญ่ จึงจะถูก...”

ถูกลีลาวเซ่มองท่าทางแบบผู้ที่อยู่เหนือกว่าของเส้นมุซิงแล้วภาพ เหตุการณ์ในอดีตก็ฉายภาพเข้ามาในหัวเหมือนโคมม่าวิ่ง อะไรบางอย่าง ทะลักหลายออกมา...นางพุ่งเข้าไปหาเส้นมุซิงอย่างควบคุมตัวเองไม่อยู่

“เจ้าหน้าที่หน้าไม่อาย...คุณชายของเราตาบอดแท้ๆ...ถึงได้ซื้อสาวใช้
รุ่นเยาว์กับเสื้อคลุมขนเพียงพอนให้เจ้า...”

อิงเฟินคอยระวังตั้งแต่ตอนที่ถูกลีเยวเซ่ย์ชักถามเรื่องของในกล่องไข
ตัวเงินสองแสนตำลึงหรือไม่แล้ว พอถูกลีเยวเซ่ย์สับัดมืออวีจัน ความคิด
แรกของนางคือถูกลีเยวเซ่ย์ตั้งใจจะแย่งตัวเงินในมือตน...

อิงเฟินจึงดึงเส้นมู่ซิงออกวิ่งไปอย่างว่องไว ทว่าเส้นมู่ซิงกลับ
ปักหลักมันเหมือนถูกตอกตะปูตรึงไว้ ทำให้อิงเฟินไม่เพียงไม่สามารถ
ดึงตัวนางไปได้ ซ้ำยังถูกเส้นมู่ซิงยุดไว้ให้อยู่ที่เดิม

“เจ้าว่าอะไรนะ” เส้นมู่ซิงมองถูกลีเยวเซ่ย์ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก
“ซื้อสาวใช้รุ่นเยาว์อะไร ซื้อเสื้อคลุมขนเพียงพอนอะไร”

จังหวะที่ยิ่งคำถาม สองมือของถูกลีเยวเซ่ย์ก็ยกขึ้นมาบีบคอเส้นมู่ซิง
แล้ว “ข้าจะฆ่าเจ้า...ข้าจะฆ่าเจ้า...”

เส้นมู่ซิงรู้สึกได้ว่าถูกบีบคอหอย ทำให้หายใจลำบาก นางเจ็บที่คอ
เพราะหายใจไม่ออก จึงต้องรีบัดมือทั้งสองข้างของถูกลีเยวเซ่ย์ที่เค้นคอ
ตนออกตามสัญชาตญาณ

“ใครก็ได้! ใครก็ได้!” อวีจันตะโกนพลางวิ่งไปทางที่พักของ
นายหญิงใหญ่

อิงเฟินผดเสียวก้อง เอากล่องหุบหัวถูกลีเยวเซ่ย์ “เจ้ากล้าทำร้าย
นายหญิงน้อยของเราหรือ”

ถูกลีเยวเซ่ย์เจ็บจนเหงื่อตก ต้องเบี่ยงตัวหลบอิงเฟินไปทางซ้ายที่
ทางขวาที่ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยมือ

“...หน้าไม่อาย เสียแรงที่คุณชายของเราเห็นเจ้าเป็นแก้วตาดวงใจ
เพื่อเจ้า เขาต้องถูกคนตั้งไม่รู้เท่าไรหัวเราะเยาะ ทำให้เขาต้องอับอาย
ขายหน้า...เวลานี้เขากำลังมีภัย ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า แต่เจ้า
กลับรับเงินของนายท่านใหญ่...เจ้ามีสิทธิ์อะไร เจ้าทำอะไรกับข้า...ผู้ชาย

เขาก็ไม่เอาเหมือนกัน...”

เล่นมุขชิงชะงัก “เพื่อเจ้า เขาต้องถูกคนตั้งไม่รู้เท่าไรหัวเราะเยาะ ทำให้เขาต้องอับอายขายหน้า...” คำพูดประโยคนี้นี้หมายความว่าอย่างไร

นางถูกเค้นคอไว้จึงพูดไม่ได้ ทำได้เพียงใช้มือข้างหนึ่งตีมือของ ญ่เอียวเซวี่ที่กำลังเค้นคอตนแรงๆ

อิงเฟินเห็นเหตุการณ์แล้วตกใจจนหน้าถอดสี นางเลิกสนใจสิ่งอื่นใด ใช้กล้องในมือตีหัวญ่เอียวเซวี่อย่างแรง

ญ่เอียวเซวี่สะดุ้งสุดตัว ตัวอ่อนร่วงหงายไปด้านหลัง นิ่งอยู่บนพื้น อิงเฟินก้าวเข้าไปกอดเล่นมุขชิง “นายหญิงน้อย ท่านเป็นอะไร หรือไม่เจ้าคะ อย่าทำให้ปวดใจสิ...”

เล่นมุขชิงหันไปมองอิงเฟินแล้วผงกศีรษะ อยากพูดอะไรบางอย่าง ทว่าเจ็บคอจนแสบร้อน ได้แต่ส่ายหน้าให้อิงเฟิน

สีหน้าของอิงเฟินเต็มไปด้วยความหวาดผวา “นายหญิงน้อย ท่านเป็นอะไรกันแน่”

เล่นมุขชิงผลักอิงเฟินออก วิ่งไปหาญ่เอียวเซวี่

“มีสิทธิ์อะไร...” ดวงตาทั้งสองข้างของญ่เอียวเซวี่เบิกโพลง นางมองท้องฟ้าด้วยแววตาเลือนลอย ปากพูดจึงมำกับตัวเอง “เจ้าต่างอะไรกับข้า... ผู้ชายเขาก็ไม่เอาเหมือนกัน...”

“ญ่เอียวเซวี่...” เล่นมุขชิงพยายามเรียกนาง แต่เสียงกลับแหบพร่า เหมือนว้าวแก้ว “ญ่เอียวเซวี่ เจ้าพูดว่าอะไร ชื่อสาวใช้รุ่นเยาว์อะไร ชื่อ เลื้อคลุ่มขนเพียงพอนะไร”

ญ่เอียวเซวี่ปิดเปลือกตาลงอย่างเหนื่อยล้า แต่ตรงทางตากลับมี น้ำตาร่วงลงมาหยดหนึ่ง

“นายหญิงน้อย นาง...นางไม่เป็นไรใช่ไหมหรือไม่เจ้าคะ” อิงเฟินเข้ามา สมทบ นางกอดแขนเล่นมุขชิงแน่น สีหน้าลนลาน

เล่นมุขชิงมอญเสี้ยวเซวี่ที่เหมือนหลับไปหนึ่งๆ แต่ในใจกลับมีคำพูดเมื่อครูของนางดังสะท้อนก้องไปมา

หรือเรื่องราวระหว่างเซียวเซวี่กับมอญเสี้ยวเซวี่จะไม่ได้เป็นอย่างที่ตนคิดนึกถึงสาวใช้รุ่นเยาว์ที่คอยรับใช้มอญเสี้ยวเซวี่อยู่นอกศาลาวานเป่า กับเสื้อคลุมไหมปักลายสีแดงดอกท้อบุชนเพียงพอนสีม่วง...

“นายหญิงน้อย นายหญิงน้อย ท่านไม่เป็นไรใช่หรือไม่เจ้าคะ” อิงเฟินเห็นว่านางไม่มองตน ช้ายังมีสีหน้าเหม่อลอย ก็ตกใจจนน้ำตาไหล “ท่านอย่าทำให้บ่าวตกใจสิเจ้าคะ...บ่าวจะกลับไปบอกนายท่านอย่างไร และจะบอกนายหญิงที่อยู่บนสวรรค์อย่างไร...”

“ข้าไม่เป็นไร” เสียงของเล่นมุขชิงเบาหวิวเหมือนเสียงยุง “ข้าไม่เป็นไร แค่อึดใจกลับสนมาก...”

นายหญิงน้อยพูดจาสับสนถึงเพียงนี้ ยังจะบอกว่าไม่เป็นไรอีก...

อิงเฟินนึกกลัว นางสะอื้นแล้วเข้าไปพุงเล่นมุขชิง “นายหญิงน้อยไม่เป็นไรนะเจ้าคะ พวกเรากลับเรือนกัน...”

ทั้งคู่เดินโซซัดโซเซออกไปได้ไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงบุรุษตวาดดังมาจากด้านหลัง “เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

เล่นมุขชิงกับอิงเฟินหันไปมอง เห็นเซียวจ้าวก้าวยาวๆ พุงเข้ามาหาพวกนางเหมือนดาวตกด้วยสีหน้าซีดเผือด นายหญิงใหญ่เดินนำอวีจางกับอันซิงตามมาข้างหลังเขา

เล่นมุขชิงยังคงค่อนข้างมึนงง นางส่งยิ้มให้เซียวจ้าว “ไม่มีอะไรเจ้าคะ”

อิงเฟินได้ยินแล้วหันไปเบ้าปากใส่มอญเสี้ยวเซวี่

เซียวจ้าวเห็นมอญเสี้ยวเซวี่ที่นอนนิ่งไม่ขยับก็หันหน้าซีดจนเซียว เขาหันไปยิ้มเย็นให้นายหญิงใหญ่ที่รีบตามมาอยู่ทางด้านหลัง

เดิมนายหญิงใหญ่มีสีหน้าแข็งค้างอยู่แล้ว ยิ่งเจอรอยยิ้มเย็นชา

ของเซียวจ้าว ใบหน้าของนางยิ่งทวีความเย็นเยียบมากยิ่งขึ้น นางสาวเท้าเข้ามาประคองเส้นมูซิง “นายหญิงน้อย เจ้าไม่ใช่ไรโซหรือไม่ว่” กล่าวจบก็หันไปบอกอวีจ้านกับอิ่นซิง “ยังไม่มาประคองนายหญิงน้อยกับอิงเฟินอีก”

เส้นมูซิงรีบบอก “นายหญิงใหญ่ ไม่ต้องเจ้าคะ ท่านพ่อกำลังคอยข้ากลับไปแจ้งข่าว”

“นายหญิงน้อยโปรดวางใจ” เซียวจ้าวฟังแล้วก็ค้อมตัวให้เส้นมูซิงมาแต่ไกล “สำหรับเรื่องนี้ ข้าจะต้องมีคำอธิบายให้แก่เจ้า”

“นายท่านใหญ่เข้าใจผิดแล้วเจ้าคะ” เส้นมูซิงพูดเสียงเรียบ “ข้ากับเสี่ยวเซว่แค่เข้าใจผิดกัน...ข้าต้องรีบกลับไปจริง ๆ ถ้าเรื่องทางท่านยังไม่เรียบร้อย พรุ่งนี้ตอนที่ท่านพ่อไปพบได้ให้ข้าหวัง จะเจรจากันไม่ได้”

เซียวจ้าวฟังแล้วย่นหัวคิ้ว ตั้งท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่นายหญิงใหญ่ซึ่งพูดขึ้นก่อน “ที่เกิดเรื่องพรรค์นี้ขึ้น เป็นเพราะพวกเราไม่ดีเอง ขอเจ้าจงอย่าเก็บเอาไปใส่ใจ...” สีหน้าของนางเต็มไปด้วยความวิตกกังวล

“นายท่านใหญ่ นายหญิงใหญ่เจ้าคะ” เส้นมูซิงกล่าวเสียงจริงจัง “ข้าต้องกลับไปแล้วจริง ๆ...เวลานี้เรื่องของเซียวซ่าต่างหากที่เป็นเรื่องเร่งด่วน”

นายหญิงใหญ่ฟังแล้วหันไปสบสายตากับนายท่านใหญ่

“ก็ได้ ข้าจะให้คนส่งเจ้ากลับไปก่อน...” นายหญิงใหญ่กล่าว “ส่วนเรื่องเสี่ยวเซว่ พวกเราจะจัดการให้เจ้าเอง”

เส้นมูซิงถอนหายใจเบา ๆ หันไปมองดูเสี่ยวเซว่แวบหนึ่งก่อนเดินตามนายหญิงใหญ่ออกไป

พอ 'เส้นมูฮิง' รู้ใจตนเอง กลับมีเหตุการณ์บางอย่างให้นางสงสัย
'เซียวซ่า' คนที่นางมอบใจให้ กลับมีหญิงอื่นมาติดพัน
เฮอะ นางจะไม่แยแสเขาอีกแล้ว เขาอยากจะทำอะไรก็เชิญ
เพราะนางไม่คิดจะใช้สามีร่วมกับผู้ใดทั้งสิ้น!

กว่าการกระทำของเขา ทำให้นางต้องตรึกตรองให้ดีอีกครั้ง
เขาก็อบอุ่น เสียสละ และทุ่มเททำสิ่งต่างๆ ให้นางมากมาย
หรือ...นางจะยอมให้เขารับอนุ วาจตัวเป็นภรรยาเอกผู้เปี่ยมคุณธรรม...
น่าตายนัก! นี่นางจะทำอย่างไรดีนะ!!

นวนิยาย

ISBN 978-616-18-6961-8

9 786161 869618

 YUEWEN

505 บาท